

Vindecări prin rugăciune, vorbire în limbi, semne și minuni în lumina Scripturii

H. L. Heijkoop

GBV

© 1997 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV)

P.O.B. 80 D- 35673 Dillenburg Germany

Umplerea cu Duh Sfânt

În timpul din urmă s-a vorbit mult despre plinătatea Duhului Sfânt și s-au spus multe referitor la aceasta. Pentru a ne da seama dacă cele spuse sunt adevărate, avem la îndemână o piatră de încercare: *Cuvântul lui Dumnezeu*. Acest Cuvânt ne spune despre cei din Bereea că aveau un caracter mai nobil decât cei din Tesalonic, deoarece primiseră Cuvântul dumnezeiesc rostit prin Pavel cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea era așa (Faptele Apostolilor 17.11). Iar în Galateni 1.8 Pavel scrie: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă vestească o altă evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema”.

Cât este de necesar ca noi, care trăim într-o vreme în care au ieșit în lume mulți proroci mincinoși (1 Ioan 4.1) și oamenii își întorc urechea de la adevăr și se îndreaptă spre istorisiri închipuite (2 Timotei 4.3, 4), să cercetăm tot ce ne este înfățișat, cu cea mai mare atenție, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. „Căci unii ca aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători vicleni, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefac într-un înger de lumină. Nu este deci mare lucru, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11.13-15).

Mai vreau să precizez unele adevăruri. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Au scris-o bărbați sfinți, inspirați de Duhul Sfânt. De aceea în realitate Duhul Sfânt este adevăratul autor al întregii Biblii. Aceasta înseamnă că acest Cuvânt este desăvârșit. Tot ce trebuie să știm se găsește în el. Și dacă citim exact și cu atenție și comparăm scriere cu scriere, constatăm că în el se află tot ce ne trebuie, arătat în modul cel mai clar.

Reiese că fiecare cuvânt al Scripturii are înțelesul său, care face clară însăși Scriptura și că niciodată două sau mai multe cuvinte diferite au același înțeles. Noi oamenii, când vorbim sau scriem, putem să întrebuițăm uneori un cuvânt nepotrivit. Cuvântul lui Dumnezeu nu face așa ceva niciodată. Când întrebuițează un alt cuvânt, atunci acest cuvânt are un alt înțeles. Pentru oricine s-a gândit la acest fapt, totul este foarte clar. Totuși adesea nu se ține seama de acest lucru și atunci se ajunge la o înțelegere greșită a gândurilor lui Dumnezeu.

Expresia „umplut cu Duh Sfânt” se întâlnește de trei ori în evanghelii, de șase ori în Faptele Apostolilor și o dată în epistole. Apoi o mai găsim în Exod 31.3 și 35.31, unde se spune că Bețaleel a fost umplut cu Duhul lui Dumnezeu „în înțelepciune, pricepere și cunoștință pentru tot felul de lucrări, să inventeze tot felul de lucrări de artă ...” și să le ducă la îndeplinire. În Exod 28.3 vedem că toți care au fost umpluți cu duhul adevărului trebuiau să facă hainele sfinte preoțești pentru Aaron. Apoi, despre Iosua, se spune că a fost umplut cu duhul

înțelepciunii.

În Luca 1.15, se spune despre Ioan Botezătorul că „va fi umplut de Duh Sfânt încă din pântecele mamei sale” și „va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor”. În versetele 41 și 67 se arată că Elisabeta și Zaharia au fost umpluți cu Duh Sfânt pentru a da mărturie.

În Faptele Apostolilor 2.4 vedem că Duhul Sfânt a fost turnat, toți ucenicii au fost umpluți cu Duh Sfânt și astfel ei au dat o mărturie atât de puternică, încât în acea zi la numărul ucenicilor s-au mai adăugat trei mii de suflete.

În Faptele Apostolilor 4.8, Petru, umplut de Duhul Sfânt, aduce o puternică mărturie înaintea Sinedriului. Și tot în Faptele Apostolilor 4.31 citim: „Pe când se rugau ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”.

În Faptele Apostolilor 9 Domnul spune lui Anania să se ducă la Saul, care fusese chemat să fie un instrument însemnat și să-i spună: „... Domnul Isus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să fii umplut de Duhul Sfânt” (versetul 17). În capitolul 13.9-10 se arată cum Pavel, umplut de Duh Sfânt, muștră pe Elima vrăjitorul, iar în versetul 52, după ce iudeii au arătat dușmănie și au izgonit pe vestitorii Evangheliei, citim: „ucenicii erau plini de bucurie și de Duh Sfânt”.

În Efeseni 5.3-21 se spune cum trebuie să umble copiii luminii în mijlocul fiilor neascultării. Și în legătură cu aceasta citim în versetul 18: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh”.

Acestea sunt toate locurile din Scriptură în care se vorbește despre umplerea cu Duh Sfânt.

Din citirea acestor texte rezultă următoarele:

1. A fi umplut cu Duh Sfânt nu este tot una cu a avea Duhul Sfânt. Duhul Sfânt locuiește în cei credincioși, începând de la Rusalii (Faptele Apostolilor 2). Lucrul acesta ne este spus în mod precis în Ioan 14.16-18, 26, precum și în alte locuri. Așa se înțelege și din Efeseni 1.13-14 și din 2 Corinteni 1.22. Duhul Sfânt începe să locuiască în cineva *după ce* acesta a crezut în Evanghelie, pe când Ioan Botezătorul - după Luca 1.15 - a fost umplut cu Duhul Sfânt chiar din pântecele mamei sale. Apoi în Faptele Apostolilor 4.31 se spune că toți *au fost* umpluți cu Duhul Sfânt, chiar dacă în capitolul 2 se arată că ei primiseră deja Duhul Sfânt și au fost umpluți cu El așa cum a fost spus despre Petru în Faptele Apostolilor 4.8. Iar efesenii, după ce potrivit versetului 13 din capitolul 1 (compară cu 2 Corinteni 1.22), au primit Duhul Sfânt, *trebuiau să fie* umpluți cu Duh Sfânt. Li s-a recomandat cu toată seriozitatea lucrul

acesta - și anume că ei trebuiau să fie plini de Duhul Sfânt - ca unii care aveau o răspundere deosebită.

2. Din toate acestea rezultă că umplerea cu Duhul Sfânt *nu este o stare permanentă, ci mai degrabă o stare temporară* - chiar dacă Ioan Botezătorul a fost o excepție în privința aceasta, datorită poziției sale unice și deosebite.

3. Din citatele amintite reiese că umplerea cu Duhul Sfânt servește *lucrării* pentru Domnul și spre a da mărturie pentru El.

4. Scriptura nu leagă umplerea cu Duhul Sfânt de împlinirea semnelor și minunilor sau de vorbirea în limbi străine. În nici un loc din Vechiul sau Noul Testament, unde se vorbește de umplerea cu Duh Sfânt, nu sunt numite semne sau minuni, cu excepția textelor din Faptele Apostolilor 2.4 și 13.9. Din cele trei capitole ale Faptelor Apostolilor în care găsim vorbirea în limbi (2.4, 8, 11; 10.46 și 19.6) reiese că vorbirea în limbi stă în legătură cu **coborârea** Duhului Sfânt (Iudei aflați în Ierusalim, neamuri și ucenici de-ai lui Ioan Botezătorul din afara hotarelor Palestinei), și nicidecum cu **umplerea** cu Duh Sfânt (vezi și 1 Corinteni 12 și 14). Apoi în locurile din evanghelii, cum și din 17 locuri din Faptele Apostolilor, în care este vorba de semne, vedem că Scriptura nu leagă semnele de umplerea cu Duhul Sfânt. Doar într-un singur caz se spune că acela care face un semn este umplut cu Duhul Sfânt.

Să observăm că cei credincioși, din Faptele Apostolilor 4.23-31, s-au rugat astfel: „... dă pute-re robilor Tăi să predice Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă vindecări, semne și minuni ...” și Dumnezeu le-a dat îndrăzneala cerută, dar nu prin semne și minuni. Da, Dumnezeu i-a umplut cu Duh Sfânt și astfel ei au vestit Cuvântul cu îndrăzneală.

5. Nicăieri se spune despre cineva că a fost umplut cu Duh Sfânt după ce s-au pus mâinile peste el, excepție făcând textul din Faptele Apostolilor 9.17. Aici Anania își pune mâinile peste Pavel și-i spune că Domnul l-a trimis ca să se umple cu Duhul Sfânt. Scriptura însă nu spune că Pavel în acea clipă a fost umplut și tot așa nu spune deloc că *prin* punerea mâinilor s-ar fi făcut aceasta. În toate celelalte locuri, lucrul acesta *nu s-a făcut* prin punerea mâinilor.

În afară de expresia „a fi umplut” găsim de patru ori în Scriptură expresia „plin de Duh Sfânt”. Acest adevăr este spus despre Domnul Isus (Luca 4.1), despre Ștefan (Faptele Apostolilor 6.5 și 7.55) și despre Barnaba (Faptele Apostolilor 11.24). Când citim aceste pasaje, vedem că aici nu este vorba de putere pentru slujbă, ci mai mult pentru o situație de ordin practic. Credinciosul se găsește aici mereu într-o stare în care Duhul Sfânt îi conduce

întreaga viață. Atât la Ștefan, cât și la Barnaba, acest lucru merge împreună cu „plini de credință”, însă nicăieri expresia aceasta nu este legată de vorbirea în limbi și de săvârșirea de semne și minuni.

Scriptura vorbește despre ungerea și pecetluirea cu Duhul Sfânt. **Ungerea** o găsim numai în 2 Corinteni 1.21 și în 1 Ioan 2.20, 27. Din ambele versete menționate la urmă se vede clar că cei în legătură cu Dumnezeu sunt în stare să deosebească ce nu este de la El (vezi Apocalipsa 3.18).

Despre **pecetluire** se vorbește numai în 2 1Corinteni 1.21, Efeseni 1.13 și 4.30. În aceste trei texte, pecetluirea este pusă în legătură cu siguranța și cu partea de moștenire ce se va da în curând. Dumnezeu a pus acum pecetea Sa peste noi și astfel ne-a dat asigurarea că aparținem Lui (Apocalipsa 7.3). Atât ungerea, cât și pecetluirea au în vedere pe *toți* credincioșii născuți din nou și înseamnă același lucru cu a avea Duhul Sfânt.

Rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt și botezul cu Duhul Sfânt

Din Romani 8.11, 1 Corinteni 6.19, 2 Corinteni 1.21-22, Efeseni 1.13, precum și din alte texte, rezultă că în vremea noastră Duhul Sfânt lo-cuiește în fiecare credincios. Doresc să ne ocupăm mai mult de lucrul acesta, deoarece Luca 11.13 este adus de unii drept dovadă că și în zilele noastre este cazul să ne rugăm pentru a primi Duhul Sfânt.

Deocamdată las la o parte întrebarea dacă Domnul Isus în acest verset îndeamnă într-adevăr pe ascultătorii Săi să se roage pentru primirea Duhului Sfânt, deoarece aceasta este o chestiune de traducere. În orice caz, în limba greacă lucrul acesta nu este spus strict așa. Dar să admitem că într-adevăr gândul Domnului a fost acesta. Atunci se pune întrebarea: lucrul acesta se aplică oare și nouă celor de azi? Într-adevăr, când Domnul Isus a spus cuvintele din Luca 11, nu săvârșise încă minunata lucrare de pe cruce și nu Se înălțase la cer. Moartea Domnului, învierea și înălțarea Sa la cer au schimbat totul, deci și poziția credincioșilor.

În Ioan 7.39, citim: „Dar El spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit”. De aici se vede clar că cei credincioși nu primiseră încă Duhul Sfânt. Aceasta avea să aibă loc abia după glorifi-carea Domnului, adică după înălțarea Sa la cer. În Ioan 14.16-18, 25-26 și 16.5-7 se confirmă cu toată tăria acest adevăr. Însuși Domnul Isus spune în ultimul text menționat: „... Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite”.

În Faptele Apostolilor găsim împlinirea acestei făgăduințe a Domnului. În versetul 5 din

ca-pitolul 1 Domnul, care înviase, a spus ucenicilor: „... dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt”, întocmai cum anunțase Ioan Botezătorul. La zece zile, după înălțarea la cer a Domnului, s-a petrecut coborârea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2). Petru spusese iudeilor, care au fost atinși de Cuvânt în inimile lor: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. Aceasta se potrivește în totul cu ceea ce scrie apostolul Pavel efesenilor, și anume că ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt cel făgăduit, după ce au primit Evanghelia prin credință. Tot așa scrie el și credincioșilor din Roma, Corint și Tesalonic: că au primit Duhul Sfânt, care locuiește în ei (Romani 8.11; 1 Corinteni 6.19; 2 Corinteni 1.22; 1 Tesaloniceni 4.8). Textul din Romani 8.9 merge până acolo încât spune că dacă cineva nu are Duhul lui Dumnezeu, nu este al lui Hristos.

Așadar, după ce Domnul Isus S-a înălțat și a fost glorificat, iar Duhul Sfânt a venit pe acest pământ ca să formeze Adunarea (Biserica), prin botezul cu Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13), și să locuiască în ea (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22), *fiecare* om care a acceptat Evanghelia prin credință, primește Duhul Sfânt, care apoi locuiește și rămâne în el. Această locuire a Duhului Sfânt în credincios se datorează deci, nu rugăciunii, prin care se cere primirea Duhului Sfânt, ci credinței în Evanghelia (Efeseni 1.13). Rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt și-a avut locul înainte de glorificarea Domnului și de coborârea Duhului Sfânt pe acest pământ. Azi ea poate fi, însă, doar un semn al necredinței față de ceea ce Dumnezeu ne asigură prin Cuvântul Său.

Ceva cu totul asemănător se petrece și cu **botezul cu Duhul Sfânt**. Singurele locuri din Cuvântul lui Dumnezeu în care se vorbește despre lucrul acesta sunt: Matei 3.11, Marcu 1.8, Luca 3.16, Faptele Apostolilor 1.5 și 11.16, 1 Corinteni 12.13. În primele trei locuri, Ioan Botezătorul anunță că Domnul va boteza *cu* (sau „*în*”) Duhul Sfânt. În Faptele Apostolilor 1.5 Domnul Însuși spune că aceasta se va întâmpla „nu după multe zile”. Despre aceasta amintește Petru în Faptele Apostolilor 11.16, când el a fost dojenit că primise în Adunare pe Corneliu și pe alți credincioși dintre neamuri. În 1 Corinteni 12.13, se arată importanța acestui botez: „... noi toți am fost botezați într-un *singur* Trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie li-beri; și toți am fost adăpați dintr-un *singur* Duh”.

Scopul morții Domnului Isus a fost nu numai să mântuiască pe păcătoși, „ci și ca să adune într-un *singur* Trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52). După ce a fost săvârșită lucrarea de mântuire și prin aceasta s-a pus temelia străngerii într-o singură ceată a tuturor credincioșilor, atunci a venit Duhul Sfânt pe pământ, ca să înfăptuiască acest lucru. Duhul

Sfânt este „panglica” prin care fiecare credincios este legat pe de o parte cu Domnul cel glorificat în cer, iar pe de altă parte cu orice credincios de pe pământ. Acest lucru s-a petrecut în urma botezului cu Duhul Sfânt, care a avut loc în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2).

Acest botez a fost deci un eveniment **unic**, și anume pentru toți care credeau atunci în Domnul Isus și în lucrarea Sa. El nu se mai poate repeta niciodată, deoarece Trupul lui Hristos s-a alcătuit atunci și va dăinui în veci! Acest Trup nu poate pieri niciodată. Orice păcătos care se pocăiește și crede în Evanghelie, primește Duhul Sfânt, care apoi locuiește în el, în același timp adăugându-se ca mădular al Trupului lui Hristos, care s-a format la Cincizecime prin botezul cu Duhul Sfânt. De aceea noi găsim în Scriptură că acest botez nu se înfățișează niciodată în legătură cu credincioși izolați, ci totdeauna cu credincioșii priviți ca totalitate.

Dacă cineva gândește sau învață că un credincios din vremea noastră trebuie să fie botezat cu Duhul Sfânt, face aceasta din neștiință asupra adevăratei însemnătăți a acestui botez sau nesocotește cu rea voință Cuvântul lui Dumnezeu.

Cititorul găsește această temă mai pe larg tratată în cartea scrisă de mine: Duhul Sfânt.

Vorbirea în limbi

Vorbirea în alte limbi, fără ca cineva să le fi învățat mai înainte, nu apare în Vechiul Testament. Numai o profeție a lui Isaia (28.11-13) se găsește în privința aceasta și dacă ea nu ar fi fost citată expres în 1 Corinteni 14.11, în legătură cu vorbirea în limbi, nu am fi folosit-o deloc în legătură cu acest subiect. Înțelesul acestui text devine clar prin legătura lui cu alte citate din Scrip-tură. Pentru că preoții și prorocii din Israel nu mai erau în stare să primească adevărata cunoaștere și mesajul lui Dumnezeu (versetele 7-10), El le-a vorbit prin oameni cu o vorbire neînțeleasă și în limbă străină. Duhul Sfânt precizează că limbile sunt un semn pentru necredincioși, și nu pentru credincioși (1 Corinteni 14.21-22).

Nici în evangheliile nu găsim vorbirea în limbi, în afară de prorocirea Domnului Isus din Marcu 16.17. Fiindcă acest verset din Marcu este citat atât de des ca argument al vorbirii în limbi, să ne oprim mai mult la el. În versetul 14 Domnul vine la cei *unsprezece* și îi mustră pentru necredința și împietrirea inimii lor. Apoi, în versetul 15, le dă sarcina să predice Evanghelia lumii întregi, iar în versetul 16 spune care vor fi urmările pen-tru cei care cred. Mai departe, în versetul 17, le spune (celor unsprezece în legătură cu mustrarea lor din versetul 14) că cei care cred vor face semne. În versetul 20 ei pleacă, iar Domnul Își îndeplinește făgăduința și adeverește *Cuvântul* prin semnele care au urmat. Din toate acestea observăm:

1. Că semnele au fost date numai ca *adeverire* a Cuvântului (compară cu Ioan 2.23-25).

2. Aici nu se arată că semnele vor însoți pe *toți* credincioșii.

3. Făgăduința a fost dată direct numai celor unsprezece.

Versetul 20 ne arată că făgăduința s-a împlinit când această Evanghelie a fost scri-să. Aceasta este în concordanță cu Evrei 2.3-4: „... o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, ne-a fost adeverită de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu în-tărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt, împăr-țite potrivit cu voia Sa”.

Din 2 Corinteni 12.12, rezultă de asemenea că semnele erau o dovadă a condiției de apostol. Un apostol trebuia să fi văzut pe Domnul (Faptele Apostolilor 1.21-26; 1 Corinteni 9.1 și 15.8-9).

în Faptele Apostolilor 2 găsim pentru prima dată vorbirea în limbi. Duhul Sfânt vine pe pă-mânt și botează pe cei care până atunci se aflau fiecare cu gândul numai la sine; i-a botezat pentru a alcătui laolaltă *un* Trup, adică Biserica (1 Corinteni 12.13). Până în ziua aceea Duhul Sfânt a lucrat pe pământ, dar niciodată nu a locuit în oa-meni, decât numai în Domnul Isus (Ioan 3.34 și Coloseni 1.19). Acum El a venit pe pământ ca să locuiască în Adunarea pe care o alcătuit-o prin botez, precum și în fiecare credincios în parte. Acest fapt puternic, că Dumnezeu Duhul Sfânt venea să locuiască pe pământ, putea oare să treacă neobservat? După cum venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost însoțită de semne - o mulți-me de îngeri coborâți în ținutul Betleemului și o stea în Răsărit - tot așa și venirea Duhului Sfânt. Inșă și aici semnele nu sunt văzute de lumea în-treagă, ci numai de un mic grup de oameni. Dar urmările acestui fapt mare ajung vizibile pentru oricine vrea să se lase convins (Ioan 7.17).

În Faptele Apostolilor 2, Duhul Sfânt nu vine ca porumbel. Așa ceva a fost cu puțință numai la Domnul Isus, care a arătat blândețe și sinceritate. Aici accentul se pune pe mărturie: limbi împăr-țite, limbi ca de foc.

Atrag atenția că, cuvântul grecesc „glossa”, care este întrebuințat aici, înseamnă atât *vorbire*, cât și *limbă*. Când, de exemplu, în Epistola lui Iacov, se vorbește despre limbă, este întrebuințat tot acest cuvânt. Dar el este întrebuințat și pentru vorbire, ca în 1 Corinteni 13: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești ...” și în Apocalipsa 5.9; 7.9; 10.11; 11.9; 13.7; 14.6; 17.15: „din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam”.

Acest cuvânt este întrebuințat în Faptele Apostolilor 2.3 (*limbi* ca de foc, împăr-țite), înșă și în versetul 4 (au început să vorbească în alte *limbi*). Tot așa în versetul 11, unde mulțimea iudeilor din afara hotarelor țării spune: „... îi auzim vorbind în limbile noastre, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu”. Acest cuvânt „glossa” se întrebuințează mai departe pretutindeni

unde se vorbește despre vorbirea în limbi (Faptele Apostolilor 10.46 și 1 Corinteni 12.13, 14). Alături apare cuvântul grecesc „dialectos” (dialect), însă numai în Faptele Apostolilor 1.19; 2.8; 21.40; 22.2; 26.14.

Din aceste texte rezultă că Duhul Sfânt în con-cordanță cu vestirea făcută prin Domnul Isus (Ioan 15.26; 16.7-14), Se arată în Faptele Apostolilor 2 ca având caracter de mărturie („limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se”). Nu este o *singură* limbă, ci sunt limbi împărțite. Așadar, mărturia nu mai avea să fie limitată la o singură limbă, ca înainte de Cincizecime (vezi Matei 10.5), ci va ajunge la mai multe popoare. Ca urmare a acestui fapt, ei vorbesc în alte limbi și toți iudeii risipiți aud vorbindu-li-se în limba lor, a fiecăruia în parte, despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Aceasta ne dă puțința să recunoaștem scopul vorbirii în limbi, și anume că vestea cea bună despre harul lui Dumnezeu trece dincolo de granițele lui Israel și acum se îndreaptă spre toate popoarele, națiunile și limbile. Astfel, confuzia limbilor din vremea turnului Babei este înlăturată și Evanghelia poate fi predicată tuturor popoarelor (Geneza 11.1-9; Faptele Apostolilor 2.7-8). Ucenicii, care erau oameni neînvățați și de rând (Faptele Apostolilor 4.13), vorbesc despre Dumnezeu unor oameni străini, în limba lor, deși apostolii nu au învățat-o. Prin aceasta este dovedit caracterul supranatural, dumnezeiesc al propovăduirii lor. Oamenii astfel convingși ascultă plini de evlavie vorbirea lui Petru și astfel trei mii de suflete s-au întors la Domnul.

Cum am văzut mai sus, găsim vorbirea în limbi în Faptele Apostolilor, în afară de capitolul 2, numai în capitolul 10.46 și 19.6. În capitolul 10 este vorba de oameni aparținând altor neamuri, pe când în capitolul 19 este vorba despre credincioși iudei, care până atunci fuse-seră ucenici ai lui Ioan Botezătorul. Ei devin prin Adunare creștini.

Cele trei cazuri din Faptele Apostolilor au de a face cu **începutul** Adunării, și în toate cele trei cazuri sunt cuprinse *toate* grupele de oameni care au vorbit în limbi și au primit acest dar *fără* să se fi rugat pentru el.

În epistole găsim vorbirea în limbi, numai în 1 Corinteni 12-14, cu următoarele concluzii:

1. Toate revelațiile Duhului Sfânt, deci și vorbirea în limbi, sunt date spre folosul altora (12.7).
2. Nu toți vorbeau în limbi, ci Duhul a dat acest dar doar *unora* (12.8-11 și 28-30).
3. În ierarhia Cuvântului lui Dumnezeu vorbirea în limbi se află mult la urmă (12.8-10 și 28-30). Că există într-adevăr o ierarhie a darurilor, se vede lămurit din citirea acestei părți din Scriptură. Atât în versetul 28, cât și în versetul 29, observăm că pe primul loc stau apostolii.
4. Nu putem deduce cu nici un chip că vorbirea în limbi putea să dăinuiască încă, pentru că și apostolii, numiți în primul rând, au fost numai pentru timpul de la început. După 1 Corinteni

9.1 (vezi și Faptele Apostolilor 1.21-22) era de știut că un apostol trebuia să fi văzut pe Domnul. Așadar nu a fost cu putință să mai apară noi apostoli. În afară de aceasta, în 1 Corinteni 3 și Efeseni 2 și 3 se spune că apostolii au pus temelie Bisericii. Este clar că lucrul acesta a avut loc o singură dată, la început.

5. Darul vorbirii în limbi nu a fost dat ca să se predice în Biserică, ci ca un semn pentru necredincioși (1 Corinteni 14.19-25). Și de asemenea nici pentru necredincioși care nu pot să înțeleagă (14.23), ci pentru cei care pot să înțeleagă și pentru care acest dar este într-adevăr un semn al puterii lui Dumnezeu. Aceasta este în deplină armonie cu ceea ce am văzut în Faptele Apostolilor 2.

Așadar, am găsit următoarele:

a) Vorbirea în limbi este anunțată în Marcu 16 și este dată ca o adevărată propovăduire a cuvântului Evangheliei și întrebuită numai în predica apostolilor.

b) Acest lucru îl găsim numai în Faptele Apostolilor 2.10, 9, unde el stă negreșit în legătură cu *începutul* Adunării (Bisericii).

c) În afară de aceste locuri, găsim că numai în 1 Corinteni 12 și 14 se mai vorbește despre vorbirea în limbi, dar în sens corectiv.

d) Atât din Faptele Apostolilor, cât și din 1 Corinteni rezultă că limbile existente erau vorbite acolo unde erau înțelese și că darul vorbirii în limbi nu era dat ca să se practice în Adunare. Iar dacă lucrul acesta era admis într-o măsură limitată, aceasta era numai când acolo se afla neapărat un *interpretator*.

e) Vorbirea în limbi nu e dependentă de umplerea cu Duhul Sfânt.

Dacă textele din Scriptură ne arată că darul vorbirii în limbi stă în legătură cu **începutul** Bisericii, este necesar să fim prudenți și să examinăm toate afirmațiile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta cu atât mai mult cu cât Scriptura ne spune fără ocol că Diavolul și îngerii săi iau chip de îngeri de lumină și tot așa din partea Diavolului pot să vină semne, minuni și duh de minciună (2 Tesaloniceni 2.9; 2 Cronici 18.21; Faptele Apostolilor 16.16 și altele).

Istoria adevărată este aceasta la fel de clar. Vorbirea în limbi necunoscute, mai înainte, se găsea și în lumea păgână. Autorul păgân Platon, care a trăit cu vreo 400 de ani înainte de Hristos, scrie că anumiți oameni au vorbit nu numai limba lor, ci și limbile venite de la demonii care locuiau în ei. Apoi scriitorul latin Virgilius vorbește și el despre acest lucru.

Adepții unei grupări religioase din vremea Re-formei, care trăiau în mare imoralitate, vorbeau în limbi. Irving, care susținea că Domnul Isus a avut o fire păcătoasă, a vorbit și el în

limbi. Mormonii recunosc că vorbesc în limbi.

Să medităm asupra faptului că Diavolul nu numai că ia înfățișarea unui înger de lumină, dar el amestecă adesea lucrarea sa cu lucruri bune, slujindu-se pentru aceasta chiar de credincioși (Matei 16.21-23). Însă binele care se găsește une-ori într-o mișcare, nu face bună întreaga mișcare. Da, când se găsesc adevărați credincioși în ea, nu se poate ca *totul* să fie fals. Însă întrebarea nu este dacă totul este în neorânduială, ci dacă *totul co-respunde cu Scriptura*. Ne surprind, nu atât învățăturile date prin vorbirea în limbi, în mod public, ci, mai ales ceea ce este o caracteristică și anume că *pretutindeni* unde se manifestă vorbirea în limbi, *femeile au conducerea*. Astfel îndrumarea din 1 Timotei 2.11-15, este cu totul nesocotită. Acest lucru este un aspect cunoscut în toate gru-pările nesănătoase și nepotrivite cu numele de grupări creștine. Să ne gândim numai la grupările: „Christian Science” (știința creștină) a cărei con-ducător era doamna Eddy, la „Teosofie” (doamna Blavatsky, iar mai târziu Annie Besant), la „advențiști” (doamna White) etc. Este cunoscut faptul că la spiritiști, pentru fiecare „medium” bărbat corespunde o duzină de „medium” femei.

Poziția femeii după Scriptură

Dumnezeu a dat femeii un loc de cinste. Ea este Eva „mama tuturor celor vii” (Geneza 3.20; 1 Corinteni 11.12). O femeie a avut nemărginitul privilegiu ca, umbrită de puterea Celui Prea Înalt, să devină mama Domnului Isus. Unei femei i-a fost dat să ungă cu mir picioarele și capul Domnului, și tot o femeie a fost cea dintâi care a văzut pe Domnul înviat. Pe lângă aceasta, Domnul i-a încredințat acestei din urmă femei destăinuirea privitoare la cel mai înalt și mai glorios rezultat al lucrării Sale de pe cruce: „Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru” - un adevăr care ne face să ne ple-căm uimiți și, aș putea spune, un adevăr care ne transpune în alte sfere atunci când ne gândim la el. Totuși voia lui Dumnezeu în privința femeii nu este ca ea să apară pe primul plan în public. Fe-meia este simbolul Bisericii (Adunării), Mireasa lui Hristos (Efeseni 5.32). Pentru aceasta se cuvine ca ea să ocupe un loc de supunere față de bărbat, căci bărbatul este simbolul lui Hristos, Mirele Bisericii.

În toate căile lui Dumnezeu cu oamenii, vedem pentru femeii acest loc de la urmă, retras. Între cei aleși de Dumnezeu să scrie cele 70 de cărți ale Bibliei (avem în vedere faptul că Psalmii sunt scriși în cinci cărți și nu în una) nu este nici o femeie. Genealogiile merg pe linie bărbătească. Bărbați au fost aceia pe care Dumnezeu i-a che-mat la început să depună mărturie despre El (Noe, Avraam, Moise etc.). Cei doisprezece apostoli pe care i-a chemat Domnul, ca și cei șaptezeci de mai târziu, toți au fost bărbați. Cei șapte diaconi, din Faptele Apostolilor 6,

care au dat o bună mărturie și care erau plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, erau bărbați. Între toți martorii învierii Domnului, arătați în 1 Corinteni 15, nu se găsește o singură femeie, deși Maria a fost cea dintâi care a văzut pe Domnul după învierea Sa și a înștiințat de acest lucru pe apostoli. Acolo unde se vorbește de bătrâni, de episcopi și de slujitori (diaconi) este vorba numai de bărbați. De asemenea cei doi martori din Apocalipsa 11 sunt bărbați. Și în felul acesta așa putea continua.

Vedem aceasta și din învățăturile care au fost date pentru adunări și pentru comportarea în public a femeilor. În 1 Corinteni 11 se spune clar că femeia, când este într-o slujbă la care ar putea fi privită ca și când stă *alături* de bărbat, trebuie să-și aibă capul acoperit, ca semn că ea recunoaște că a acceptat locul de supunere față de bărbat. Și cu aceasta nu mai există nici o neclaritate asupra faptului că femeia numai atunci se poate ruga (cu voce tare), sau poate proroci (adică poate mărturisii Cuvântul despre Domnul Isus), când nu este de față nici un bărbat care să fie în stare să facă lucrul acesta. Scriptura spune lămurit la 1 Corinteni 14.34-38, că femeile trebuie să tacă în adunările Bisericii, adunări care au măcar cât de puțin caracter public. În 1 Timotei 2.11-15 se accentuează mai ales faptul că o femeie în nici un chip nu se poate ridica să facă slujba unui învățator și Scriptura dă ca temei pentru aceasta faptul că femeia a fost cea dintâi care a căzut în greșală și apoi l-a atras pe bărbat, precum și pe noi toți.

Unii pretind - am citit și eu aceasta într-o broșură - că cuvântul „a vorbi” sau expresia „a lua cuvântul” din 1 Corinteni 14.34-35 înseamnă „a flecări”. Aceasta însă este un neadevăr. Exact același cuvânt apare în acest capitol de 25 de ori, iar în versetul 21 se referă la însăși vorbirea lui Dumnezeu. Deci nu se poate, în nici un loc, întrebuința expresia: „a flecări”.

Este cunoscut că în anumite grupări, în care se obișnuiește vorbirea în limbi, în general femeile au un rol de frunte; ele se roagă și vorbesc în adunări. Nu sunt oare acestea indicii clare pentru a cunoaște ce fel de duhuri sunt la lucru acolo? Nu este aceasta o nesocotire pe față și o călcare în picioare a Cuvântului lui Dumnezeu?

Semne și minuni

Semnele și minunile nu sunt identice. Un semn este totdeauna o minune, dar nu orice minune este un semn. Nașterea unui om nu este oare o minune? Trupul omului, cu toate organele sale, nu este o minune? întreaga natură, cu tot ce se găsește în ea, nu este oare o minune? Apoi, nașterea din nou a unui om nu este o minune și mai mare?

Însă toate aceste minuni se întâlnesc atât de des, încât noi ne-am obișnuit cu ele și nu ne

mai gândim că sunt într-adevăr minuni. De obicei, considerăm minuni numai ceea ce se întâmplă rar și se abate de la normă, tocmai ca să arate felul de a lucra al lui Dumnezeu.

De când a fost creat, omului i-a fost dat să vadă minuni și va putea să le vadă până în veșni-cie. Într-adevăr, Dumnezeu este suveran și de aceea când vrea, Se abate de la ceea ce a rânduit El ca ceva obișnuit sau de la legile naturii.

Semnele sunt urmarea faptului că oamenii nu cred *în* Dumnezeu. Un semn este o minune, pe care o face Dumnezeu, pentru ca oamenii să ajun-gă să recunoască adevărul că El există și că El este mai presus de toate. Negreșit, în veșnicie nu vor mai fi semne, deoarece acolo nu va mai fi necredință.

În acest capitol vrem să ne oprim la semnele și minunile pe care Dumnezeu le-a făcut *prin oameni*.

În primii 2.500 de ani, după crearea omului, nu găsim nici un semn care să fi fost făcut prin oameni. În timpul acela n-au existat oare oameni credincioși sau slujitori ai lui Dumnezeu? Au existat negreșit! Să ne gândim numai la Enoh, despre care Biblia spune că a umblat cu Dumnezeu și că a fost luat de El. Să ne gândim la Noe, care a umblat cu Dumnezeu și pe care Sfânta Scriptură îl numește „propovăduitor al dreptății”. Să ne gândim la Avraam, „tatăl celor credincioși”. Există oare în Vechiul Testament un om mai mare și mai credincios ca Avraam? Și putem să mai numim și pe alți credincioși. Dar toți aceștia nu au făcut nici un semn.

Primele semne le găsim pe vremea lui Moise, la începutul cărții Exodului. Când Dumnezeu a trimis pe Moise să elibereze pe Israel, știa că Faraon nu va asculta și de aceea îi spune: „... voi lovi Egiptul cu toate minunile Mele pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea, vă va lăsa să plecați” (Exod 3.20). Și când Moise se temea că nici bătrânii poporului Israel nu-l vor crede, Dumnezeu a dat semne și pentru ei, pentru ca prin ele să se convingă că Moise era într-adevăr trimis de El (4.1-9).

Observăm că semnele erau date:

1. Ca o sancționare a necredinței;
2. Ca un semn că acela care face semnul a primit o sarcină specială din partea lui Dumnezeu. Ce-l deosebește pe Moise de Avraam, de Noe și de ceilalți? Că el a făcut semne și aceia nu? Avea el mai multă credință decât ceilalți doi? Dacă citim capitolul 4 din Exod, vedem că lucrurile stau altfel. Avraam și Noe aveau o credință mai mare decât Moise. Și nu numai Moise, ci și Noe a vestit mai dinainte judecata și a arătat calea salvării. Și nu numai la Moise, ci și la Avraam găsim începutul unei noi perioade în privința căi-lor lui Dumnezeu pe pământ.

Care este lucrul acela special care deosebește pe Moise de ceilalți? Moise nu numai că a

primit *singur* lumină asupra noilor stări de lucruri, ci a fost ales de Dumnezeu ca inițiator al acestei noi orânduiei. Aceasta s-a întâmplat și cu Noe și cu Avraam. Dar Moise a primit o *însărcinare specială* de la Dumnezeu: să vestească acest lucru nou acelor care nu știau că această mărturie era de la Dumnezeu.

De asemenea vedem că aceste semne au fost făcute într-un timp foarte scurt, la început. Unde mai găsim noi semne pe care să le fi făcut Moise după primele săptămâni de la ieșirea din Egipt, afară probabil de faptul că a lovit stânca? Minuni s-au întâmplat destule! Nu a fost oare o minune că Moise a stat pe munte 40 de zile fără să mă-nânce și să bea? (Exod 34). Am putea arăta și alte minuni. Acestea însă nu erau semne pe care să le fi făcut Moise.

Apoi mai găsim semne la Iosua (10.12-14), când conducea poporul în țara Canaanului. Însă după aceasta, timp de 700 de ani, nu au mai fost semne până la Ilie și Elisei. Aceștia au făcut și ei din nou semne și minuni, însă nu în Iuda, unde se afla templul și unde se găsea legea, ci numai în Israel, care prin despărțirea de Iuda lepădase în mod oficial închinarea către Domnul și revenise pe față la cultul idolilor. Atunci Domnul a dat un semn deosebit poporului Său căzut, prin cei doi slujitori ai Săi aleși special pentru această lucrare, așa cum va face de altfel și în zilele din urmă (Apocalipsa 11.3-6).

După ce Israel a lepădat și acest semn, nu mai găsim nici un alt semn de același fel cu cele făcute de Moise și Ilie. A trebuit să mai treacă iarăși 700 de ani, până ce Domnul Isus, umblând prin țara poporului Israel, a săvârșit din nou semne.

Este remarcabil faptul că Ioan Botezătorul nu a făcut semne deloc (Ioan 10.41), cu toate că Domnul Isus a spus că Moise și Ilie n-au fost mai mari decât el și cu toate că el a fost umplut de Duhul Sfânt încă din pântecul mamei sale (Luca 1.15). Și tot așa observăm că Domnul Isus nu a făcut nici un semn înainte de a păși în public ca să-și îndeplinească slujba care-I fusese dată (Matei 4.23-24). În Matei 11.3-5 se spune care era scopul acestor semne: să *dovedească* faptul că Domnul Isus era trimis de Dumnezeu. A se vedea și Ioan 2.23; 4.48; 5.36; 6.2, 30; Faptele Apostolilor 2.22 etc.

Domnul alege doisprezece apostoli și-i trimite, cu misiunea explicită de a vesti Evanghelia împă-răției și de a face semne (Matei 10). După aceasta a trimis pe cei șaptezeci cu aceeași însărcinare, însă puțin mai limitată. Trebuie să reținem că misiunea ambelor grupe era limitată în mod categoric doar la poporul Israel. Ei nu puteau trece peste granițele lui Israel. Vremea îndurării față de neamuri nu sosise încă.

Când însă Domnul Isus a fost respins de Israel și lucrarea mântuirii a fost săvârșită, El, ca Domnul cel înviat, care sta gata să Se înalțe la cer, îi trimite pe apostoli cu o misiune nouă

(Marcu 16.14-20). într-adevăr, acum nu mai este Evanghelia împărăției. Este o nouă perioadă a în-durării lui Dumnezeu și astfel Evanghelia trebuia vestită în toată lumea, deci și neamurilor care, în perioada legii, au fost lăsate afară (Efeseni 2). De această mărturie, Domnul leagă noile semne și anume, ca la Moise, semnele arătau caracterul a ceea ce lăsa Dumnezeu să se vadă în vestea adusă. Marcu 16.20 ne spune că apostolii au plecat potrivit însărcinării primite și că Dumnezeu și-a împlinit făgăduința făcută în privința semnelor care au însoțit propovăduirea lor, întărind astfel Cuvântul. În Evrei 2.3-4 se adeverește lucrul acesta.

În Faptele Apostolilor ne este descris cum au împlinit apostolii însărcinarea Domnului. Ei au predicat Evanghelia și au făcut semne, ca o ade-verire a cuvântului ei. Este vrednic de luat în sea-mă faptul că despre cei unsprezece apostoli (și când citim locurile în legătură unele cu altele, vedem că în mod practic era Petru) se spune de șapte ori că au făcut semne (2.43; 3.7; 5.5-10, 12, 15-16; 9.33, 42). Apoi găsim de șapte ori lucrul acesta spus despre Pavel (13.11; 14.10; 16.18; 19.12; 20.10; 28.3-6 și 28.8-10) și de trei ori despre Ștefan și Filip (6.8; 8.6, 13).

Dacă citim cu atenție Faptele Apostolilor, facem o descoperire vrednică de luat în seamă, în legătură cu acest subiect:

1. Afară de apostoli, numai Ștefan și Filip - acești slujitori deosebiți - chemați de Dumnezeu, fac semne și anume: numai o dată și respectiv de două ori (vezi ca ex. 2.43; 5.12; 5.15; 13.7-9). Nici unul dintre ceilalți slujitori, numiți în Faptele Apostolilor, ca Barnaba, Sila, Iacov, nu au făcut semne.
2. Primele șapte semne arătate în Faptele Apostolilor au fost făcute în Ierusalim. Apoi, Filip a făcut semne în Samaria. Mai departe, Petru a făcut două semne în țara Iudeilor, în afara Ierusalimului. Și în sfârșit, Pavel a făcut semne de șapte ori printre neamuri.
3. Semnele din afara Ierusalimului s-au petrecut în diferite locuri. Nicăieri nu se spune că s-ar fi făcut de două ori un semn în același loc. Și aproape totdeauna au avut loc semne acolo unde cineva predica Evanghelia pentru prima dată; singurele excepții de la aceasta sunt:
 - a) Efes. După Faptele Apostolilor 18.19-20, Pavel a fost aici, dar foarte puțin, căci nu avusese timp.
 - b) Troa. După Faptele Apostolilor 16.8-11 și 2 Corinteni 2.12, Pavel a fost acolo de două ori, însă fără să predice Evanghelia.
4. La începutul Faptelor Apostolilor găsim foarte multe semne. Cu cât mărturia se cunoștea și se întindea, cu atât mai lungi erau pauzele dintre semne.
5. Cei ce erau mântuiți în urma semnelor erau, bineînțeles, necredincioși. Numai credincioasa Dorca a fost înviată dintre cei morți. Uneori bolnavii aveau credință în puterea de vindecare. În

alte cazuri, de exemplu în Faptele Apostolilor 3, omul nu știa pe cine are în față sa și nu se aștepta decât la milostenie. În alte cazuri, semnul era în realitate o judecată a lui Dumnezeu, În epistole se vorbește numai la 1 Corinteni 12 despre puterea de a face minuni și despre darul vindecărilor. Dumnezeu a dat *unora* aceste daruri. Nu se spune însă cine sunt acești „unii”; de asemenea nu se spune nimic despre practicarea darului (12.28-31). Întâia epistola către Corinteni a fost scrisă în timpul evenimentelor din Faptele Apostolilor 19 (vezi și 1 Corinteni 15.32; 16.5-9). În nici o epistolă, care a fost scrisă după întâmplările din Faptele Apostolilor 28, nu găsim semne sau vorbire în limbi.

Este demn de reținut faptul că despre vorbirea în limbi și despre darul vindecărilor nu se vorbește decât la Corint, unde exista o slabă stare duhovnicească: erau profani, aveau procese unul cu altul și atacau autoritatea apostolilor. Trăiau în desfrânare și aceasta, după cât se pare, nu-i neliniștea deloc. Unii se îmbătau la Cină; apoi în mijlocul lor era învățătură nesănătoasă. În alte epistole, adresate adunărilor, unde starea duhovnicească era mult mai bună, acele daruri nu sunt pomenite și aceasta mai ales în epistolele care au fost scrise după evenimentele arătate la sfârșitul cărții Faptelor Apostolilor.

Negreșit, la 2 Tesaloniceni 2.9, se vorbește despre „tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase”, dar acestea sunt semnele lui Antihrist, pe care el le va face prin puterea Diavolului. Vezi și Apocalipsa 13.

În Matei 7.22 găsim oameni care au prorocit *în Numele Domnului Isus*, au scos demoni și au făcut multe minuni și cărora Domnul Isus le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!”. Nu a făcut și Iuda Iscarioteanul semne, ca unul care făcea parte dintre cei doisprezece apostoli? El era unul dintre cei doisprezece trimiși!

Mai găsim de asemenea că la unii ar putea fi uneori o influență satanică, chiar dacă pare o potrivire cu lucruri care se săvârșesc prin Duhul Sfânt. Să ne gândim la ceea ce se spune despre Petru în Matei 16 și la cei care predicau Evanghelia din invidie și din duh de ceartă (Filipeni 1.15-17).

În rezumat:

Putem spune că în Vechiul Testament se făceau semne *numai* prin unii slujitori ai lui Dumnezeu, care au primit de la El o însărcinare deosebită, și anume să vestească necredincioșilor o nouă mărturie. Alături de aceștia, au trăit în același timp alți credincioși, mii la număr, care nu au făcut nici un semn. În evangheliile am găsit că afară de Domnul Isus, *numai* cei doisprezece și cei șaptezeci au făcut semne; și mai departe în Noul Testament *numai*

apostolii, apoi o singură dată Ștefan și de două ori Filip.

Mai departe observăm că, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, aceste semne au fost date ca adevărate a propovăduirii acestor slujitori cu mi-siuni deosebite. De aceea semnele s-au împușinat cu timpul și chiar au încetat cu totul, când mărturia s-a întărit.

Am văzut de asemenea că și unii *necredincioși* au putut face semne în Numele Domnului Isus și se pare că aceștia pe pământ, nu totdeauna au fost dați pe față; tot așa și unii creștini pot face unele lucruri sub influență diavolească, lucruri care la prima vedere par frumoase fiindcă sunt legate de unele intenții bune.

Minuni în istorie

În istorie se vorbește deseori despre vindecări de bolnavi, despre vorbirea în limbi etc.

La păgâni era mult răspândită credința în vindecările miraculoase. Egiptenii, grecii, romanii și germanii își aveau preoții și oamenii lor, așa ziși „sfinți”, care vindecau pe bolnavi prin mijloace supranaturale. Despre vorbirea în limbi ne-a informat Platon, așa cum am arătat în capitolul anterior.

Negreșit, nu putem străbate întreaga istorie. Aceasta ar cere prea mult timp. De aceea ne vom mărgini doar la unele cazuri.

Montanus, care a trăit în a doua jumătate a secolului al doilea, spunea despre sine că este un profet și că profeția lui Ioel s-a împlinit cu el. Vorbea în limbi și-și puna mâinile peste bolnavi. Două femei cunoscute și-au părăsit bărbații și l-au urmat. În vorbirile sale în limbi, pretindea uneori că el este Dumnezeu. Mișcarea aceasta a luat o mare amploare și a ținut câteva secole.

În secolul al XVII-lea a existat în Franța o fracțiune religioasă fanatică ai cărei adepți se nu-meau camisarzi. Această mișcare a pătruns și în Anglia, unde camisarzii erau numiți proroci fran-cezi. Ca și Montanus și ca alte grupări religioase din zilele noastre - cum este și mișcarea intitulată „Râuri de putere” - camisarzii pretindeau că sunt inspirați de Dumnezeu. Ei susțineau că au darul profeției, al vorbirii în limbi și mai ales al vinde-cării bolnavilor. Întreaga mișcare a fost cunoscută prin marea ei imoralitate. Desfrâul, divorțul și incestul erau printre ei ceva obișnuit (cum spune Dr. A. C. Gaebelein).

În același secol era răspândită credința că un principe domnitor, numai prin atingere, poate vindeca boli ale glandelor.

În duminica Paștelor anului 1686, Ludovic al XIV-lea a atins 1.600 de persoane în timp ce spunea: „Împăratul vă atinge, Dumnezeu vă vin-decă”. Carol al II-lea, decedat în 1700, a atins

în felul acesta 100.000 de persoane. Istoricul Macauley a spus că, atunci când Wilhelm al III-lea de Orania a refuzat să facă acest lucru, s-au ridicat o mulțime de strigăte și s-au vărsat multe lacrimi de disperare a părinților și copiilor care erau bolnavi. De cele mai multe ori în aceste ocazii au fost citite versetele 17-18 din Marcu capitolul 16.

Mormonii, această grupare religioasă contemporană, care practică poligamia și alte abateri, vorbesc în limbi, caută să vindece bolnavi și spun că au darul prorociei.

Spiritiștii vorbesc în limbi și vindecă bolnavi. „Știința creștină” (Christian Science), care nu este nici știință și nici creștină, tăgăduiește dumnezeirea Domnului Isus, lucrarea Sa pentru ispășirea păcatelor, Duhul Sfânt etc., susține că face aceleași lucrări ca și Domnul Isus. Și într-adevăr au fost vindecați bolnavi.

Doctorul Coue - un medic francez - vindeca bolnavii într-un mod ciudat. El nu era om religios și nu se pretindea ca atare. El pune pe bolnavii săi să repete de mai multe ori: „Mă simt mai bine”; apoi: „Sunt sănătos”. Și într-adevăr, sute de bolnavi s-au vindecat în felul acesta.

Publicația „Frankfurter Allgemeine Zeitung” în noiembrie 1968 a relatat despre: „Vindecări prin credința în marele președinte al partidului, Mao Tsetung” din China comunistă.

Evident, un mare rol, în astfel de vindecări, îl joacă sugestia și autosugestia.

Vindecarea bolnavilor

Duhul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ pentru a „călăuzi în tot adevărul” pe credincioși (Ioan 16.13) și pentru a-i face să se preocupe de Acela care, după ce a împlinit lucrarea mântuirii, S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și de acolo va veni iarăși, spre a lua cu Sine pe ai Săi, pentru ca ei să fie totdeauna cu El.

Vrăjmașul, care se vede lipsit de putere, pentru a răpi nădejdea în Hristos, este preocupat, la rândul său, să-i facă pe credincioși să privească cât mai puțin la Hristos. Astfel caută să le răpească singurul izvor al fericirii, al creșterii și înaintării lor și deci și al unei binecuvântate mărturii pentru El. Ca să ajungă la acest scop, Satan se servește mai cu seamă de următorul mijloc: caută să-i determine pe credincioși să se preocupe de condiția lor pământească. El pune înaintea privirii lor tot felul de lucruri, din care unele ar putea fi bune în sine, dar care totuși sunt de așa natură încât cuge-tarea la ele și practicarea lor sunt spre paguba gloriei Domnului. *După spusele lui*, aceste lucruri ar sluji mai bine Domnului și ar procura o mai mare fericire creștinului decât ar aduce simpla ascultare a Cuvântului lui Dumnezeu. În realitate, acesta este tocmai contrariul a ceea ce se întâmplă.

Înainte de toate, în acest domeniu, un mare rol îl au: *suferințele* prin care Dumnezeu lasă pe ai Săi să treacă. Cum suferințele naturii noastre pă-mântești sunt contrare fericirii originare a omului, este ușor de înțeles de ce oamenii își apleacă ure-chea la orice posibilitate de eliberare. Ca o moti-vație, unii citează și locurile mai importante din Sfânta Scriptură care *au în vedere rugăciunea* și prin care Dumnezeu făgăduiește să răspundă acelor care se apropie de El prin credință.

Dacă ne întrebăm acum, înainte de toate, ce spune Scriptura cu privire la suferințe, vom afla că fiecare încercare a noastră este în mâna Domnului un mijloc de binecuvântare, ale cărei urmări sunt de durată veșnică pentru suflet. Și boala ca și moartea sunt consecințe ale păcatului și țin de încercările pe care Domnul le trimite, ca să ajungem la acest scop. În Romani 8, unde este vorba despre suferințele care stau în legătură cu această creație căzută - o creație care suspină și în mijlocul căreia și noi suspinăm și în care așteptăm mântuirea trupului nostru - nu se spune nimic că Dumnezeu ar cruța de suferințe pe copiii Săi. Chiar se spune că „toate lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu” (versetul 28). Iar la 2 Corinteni 4.17-18 citim: „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice”. „Întristările noastre ușoare și de o cli-pă”, care au un rezultat glorios, durează uneori toată viața, căci lucrarea lui Dumnezeu față de noi are ca țintă nu acest pământ, ci cerul. Iacov spune chiar: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răb-darea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1.2-4). Scopul pentru care Dumnezeu trimite încercările credinței, cu rezultatele lor slăvite, nu poate fi atins dacă noi încercăm să le înlăturăm. Dimpotrivă, se recomandă ca în credință să cerem înțelepciune, care este în stare *să ne facă să trecem prin încercări* potrivit gândurilor lui Dumnezeu, ca să ajungem la rezultate cât mai bune (a se vedea versetele 5-8). Astfel, încercarea nu este câtuși de puțin ceva neobișnuit (vezi 1 Petru 4.12), de care trebuie să cauți să scapi cât mai curând posibil. Orice ar fi: prigonire, boală sau altă încercare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de toate acestea în vremea de acum, ca și odinioară, dar astăzi cu atât mai mult cu cât Dumnezeu aduce judecata asupra casei Sale înainte de a o face asupra lumii (1 Petru 4.17). El cu-răță și sfințește pe ai Săi, ca să-i facă să umble cu credință și să se bucure de părtășia cu El. Încercările sunt deci dovada lucrării din partea îndurării lui Dumnezeu, din partea iubirii și a înțelepciunii Sale față de iubiții Lui, în vederea slavei la care vor duce toate

rezultatele lucrării Sale față de noi și care vor fi date la iveală. Trebuie să spunem că este la mijloc o mare necunoaștere a căilor lui Dumnezeu, când vrem să ne lipsim de mijloacele de creștere întrebuițate de Dumnezeu pentru ai Săi.

Ținând seama de aceste lucruri, nu este greu să ne dăm seama cât de mult s-au îndepărtat vinde-cătorii din timpurile noastre de gândurile lui Dumnezeu, când spun: „Voi nu trebuie să fiți bolnavi. Voi puteți deveni sănătoși dacă aveți credință”. Cu alte cuvinte, aceasta nu înseamnă oare să cugeți în modul următor: „Dumnezeu Se poartă cu voi aspru. El Se înșeală cu privire la voi; noi vrem să vă redăm sănătatea!”? Acest fel de cugetare tăgăduiește pe deplin căile de câr-muire ale *Tatălui* față de copiii Săi, sau cel puțin le trece sub tăcere. Dar ce fac oamenii despre care vorbim cu învățătura din Evrei 12.4-17? Unde se găsește oare, în acest capitol, vreun loc că Dumnezeu voiește vindecarea, când El spune: „«Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește.» Suferiți disciplinarea! Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” Vrea cineva să ia de la credincioși urmarea punerii lor sub disciplină, care este singura în sta-re „să ne facă părtași sfințeniei Lui” și să aducă „roada dătătoare de pace a dreptății” celor care au trecut prin școala pedepsei, adică a disciplinării care vine din partea lui Dumnezeu (versetele 10 și 11)?

Repetăm: pornirea hotărâtă de a vindeca pe cineva cu orice preț este o nesocotire a disciplinei; ea nu ține seama de nimic din felul de a lucra al lui Dumnezeu. Cei care dau sfaturi în direcția aceasta descurajează pe cei întristați, prin aceea că-i învinuiesc de necredință sau fac să se nască în ei gândul că suferințele lor nu sunt de nici un folos. Astfel de sfaturi stau în mod vădit în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu și răpesc sufletelor binecuvântările care izvorăsc din căile desăvârșite ale lui Dumnezeu față de ele. Afară de aceasta este un semn al lipsei de respect față de Dumnezeu să cauți să-I dictezi să facă sau să nu facă un lucru sau altul.

Vindecătorii din zilele noastre ar fi îndemnat pe apostolul Pavel să îndepărteze de la sine „țepușul” pe care-l avea în trup. Chiar apostolul se rugase de trei ori fierbinte Domnului, înainte de a fi cunoscut gândurile Sale cu privire la acest lucru, să îndepărteze țepușul de la el, socotind că țepușul era pentru el o piedică în lucrul lui pentru Domnul. Dar pentru el, ca și pentru noi toți din ziua de astăzi, răspunsul desăvârșit al Domnului sună așa: „Harul Meu îți este de ajuns; căci pute-rea Mea în slăbiciune se desăvârșește” (2 Corinteni 12.9). Acum Pavel știa că dorința care-l fă-cuse să se roage pentru îndepărtarea țepușului i s-ar fi îndeplinit mult

mai sigur dacă țepușul i-ar fi rămas. Pavel putea să se laude cu țepușul său. Sau cineva gândește că nu i s-a luat țepușul pentru că nu avea destulă credință, așa cum se spune aceluia asupra căruia sugestia nu are nici o putere, nici o influență?

Nu i-a izbit niciodată pe acești vindecători faptul că între multe vindecări minunate, care ne sunt arătate în Noul Testament, nu este măcar un singur caz în care să fi fost vindecat un credincios? Și aceasta nu pentru că nu ar fi fost nici un credincios bolnav. Dumnezeu S-a îngrijit ca noi să ne putem da seama că și copiii Lui au parte de boală atâta timp cât ei se află pe acest pământ blestemat.

În Matei 25.36 Domnul Isus spune: „am fost bolnav ...”. Epafrodit a fost bolnav aproape de moarte (Filipeni 2.25-30). Și aceasta nu din pricina vreunui păcat - cum se arată în 1 Corinteni 11 - ci chiar din pricina lucrului făcut de el pentru Domnul. Și cu toate acestea Pavel nu l-a vindecat pe Epafrodit printr-o minune.

Timotei avea dureri de stomac și deseori era bolnav (1 Timotei 5.23). Din pricina păcatului? Din tot ce știm, se vede că nici vorbă nu era de așa ceva. Cu toate acestea, Pavel nu l-a vindecat pe Timotei, ci îi dă sfatul de a nu mai bea mereu apă ci și câte puțin vin, căci acesta era bun pentru stomacul său. Pentru ce Pavel îl lasă pe Trofim bolnav în Milet și nu l-a vindecat? Apoi din 3 Ioan 2 nu se înțelege oare că Gaius era bolnav? Pentru ce apostolul Ioan îi dorește sănătate trupului așa cum dorea să sporească și sufletul său?

Apostolii nu făceau nimic care ar fi însemnat un amestec al lor în căile lui Dumnezeu față de copiii Săi! Nu cumva aveau ei mai puțină lumină în privința gândurilor lui Dumnezeu decât acești vindecători? O! Nu, ei știau că Tatăl lor când îi lăsa să treacă prin boală, avea în vedere lucruri mai înalte decât sănătatea trupei.

Vindecări de necredincioși

Dar, dacă nu este după gândul lui Dumnezeu ca cei credincioși să fie vindecați astfel, nu rămâne oare vindecarea pentru necredincioși ca un semn din partea lui Dumnezeu? Într-adevăr, nu se poate tăgădui că atât Domnul Isus cât și apostolii au vindecat pe mulți necredincioși de bolile lor. Vindecătorii din timpul nostru se întemeiază pe gândul acesta, și anume că Dumnezeu este ace-lași, neschimbat și că după cum a făcut vindecări mai înainte, El face vindecări și în prezent.

Este adevărat că Dumnezeu este neschimbat: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Maleahi 3.6); „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8). Aceasta nu înseamnă însă că Dumnezeu Se manifestă totdeauna în același fel! Evrei 13.8 *nu* spune că:

„Isus Hristos face același lucru ieri și azi și în veci”. (În grecește este scris de fapt numai așa: „Isus Hristos ieri și azi și în veci același”. Aici se scoate în evidență neschimbarea Persoanei Lui și nicidecum neschimbarea felului Său de a lucra, de a Se manifesta.)

Dumnezeu S-a manifestat în fiecare perioadă a istoriei omenirii în moduri diferite.

Lui Adam i S-a arătat ca Creator. Față de Noe S-a manifestat ca Acela care a încheiat un legământ cu pământul. Față de Avraam S-a arătat ca Cel Atotputernic. Față de Israel S-a arătat ca Domnul, Cel Veșnic. Credincioșilor de astăzi Se arată ca Tată. Apoi, în împărăția păcii, care va veni, Se va arăta ca „Dumnezeu care stăpânește peste cer și peste pământ”. Felul Său de manifestare stă totdeauna în legătură cu caracterul lucrării pe care o face de fiecare dată.

Chiar dacă Dumnezeu este neschimbat, El totuși nu Se poartă totdeauna în același fel. El Se descoperă și Se poartă potrivit cu împrejurările. Acest lucru îl vedem bine, de exemplu, în judecățile Lui. Există o mare deosebire între potop, încurcarea limbilor la Babei, cele zece plăgi, pieirea lui Faraon în Marea Roșie, judecata asupra lui Core, Datan și Abiram, cum și asupra lui Nadab și Abihu, ca și împotriva Mariei.

După ce Dumnezeu - așa cum se vede în Geneza 7 - nimicise prin potop tot ce exista pe suprafața pământului, afară de ceea ce se găsea în corabia lui Noe, spune în capitolul 8: „Nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut”.

Păcatele lui Anania și Safira se întâlnesc azi foarte des (omul vrea să pară mai mult decât este el în realitate) și totuși Dumnezeu nu-l mai pedepsește astăzi ca altădată (Faptele Apostolilor 5). Apostolul Iacov a fost arestat de Irod și ucis, pe când Petru a fost scos din temniță în chip minunat.

Ceea ce am văzut în capitolul „Semne și minuni” găsim confirmat și în vindecările unor necredincioși. Acestea sunt semne, căci noi acum nu vorbim despre ascultări de rugăciuni. Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor Săi și uneori El ascultă chiar rugăciunile necredincioșilor. „Dar Îl înșelau cu gura și-L mințeau cu limba. Inima nu le era statornică față de El și nu erau credincioși în legământul Său. Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește” (Psalm 78.36-38). „El le-a dat ce cereau, dar a trimis uscăciune în sufletele lor” (Psalm 106.15). Personal cunosc un caz când Dumnezeu a ascultat rugăciunea unei mame necredincioase pentru copilul ei, care era pe moarte și despre care doctorul a spus: „Aici s-a întâmplat o minune!” și această lucrare a fost prilejul ca atât ea, cât și soțul ei să se întoarcă la Dumnezeu. Că Dumnezeu ascultă rugăciunea copiilor Săi, cine nu o știe din proprie experiență, chiar și în cazuri de boală! Însă aici nu este vorba de o ascultare miraculoasă a rugăciunii, ci de un lucru vădit, de un semn.

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și pu-nând în noi cuvântul acestei împăcări" (2 Corinteni 5.19). Ca dovadă, Domnul Isus a venit pe pământ, în minunata Sa îndurare, ca unul dintre oameni. Și El și-a arătat bunătatea Sa prin aceea că a vindecat pe bolnavi, a curățit pe leproși, a dat hrană celor flămânzi. Da, El a lăsat să se cunoască faptul că a vrut să ia toate urmările păcatelor, prin aceea că a înviat pe morții lor.

Lumea a lepădat harul lui Dumnezeu: ea a răs-tignit pe Domnul slavei, dar Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa, după cum a spus: „Stai la dreapta Mea, până voi pune pe vrăj-mașii Tăi așternut picioarelor Tale" (Evrei 1.13). În curând va veni timpul când Dumnezeu va reuni totul sub Domnul Isus, atât ce se află în ceruri, cât și ce se află pe pământ (Efeseni 1.10). Și Dumnezeu poate să facă aceasta pe temeiul lucrării Domnului Isus de la cruce, prin care El a pus temelia împăcării tuturor lucrurilor cu Dumnezeu (Coloseni 1.20). Chiar de acum *noi* suntem împăcați. Dar *toate lucrurile* (nu toți oamenii), în curând vor ajunge și ele la starea de împăcare cu Dumnezeu.

Când Domnul Isus va veni pe pământ ca să ia totul în stăpânirea Sa (Matei 24.30-31; Apocalipsa 1.7), va îndepărta blestemul de pe pământ. Atunci creația va fi eliberată (Romani 8.21). „Deșertul și țara fără apă se vor bucura" (Isaia 35.1). „Nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav!» Poporul care locuiește în el va fi iertat de nelegiuirea lui" (Isaia 33.24). Boala și moartea nu vor mai fi (Isaia 25.8; 65.20-22), afară de cazul în care oamenii vor arăta împotrivire față de Domnul Isus (Isaia 66.24; Psalm 101.6-8).

Acestea sunt lucruri de viitor. Domnul Isus este încă lepădat și totuși, șezând pe tronul Ta-tălui, ascuns de privirile oamenilor. Dar El a fost înfățișat Iudeilor de către apostoli (și mai târziu și neamurilor) ca Acela prin care vor veni vremuri de înviore, când Îl vor primi (Faptele Aposto-lilor 3.19-21). Și, ca adevărare a cuvintelor lui Dumnezeu, le-a dat să facă semne și minuni, lucrările minunate ale veacului viitor (Evrei 6.5). Așa a mărturisit Dumnezeu despre noul care venea de la El, arătând prin aceasta că deplina bine-cuvântare este gata să vină, dacă poporul primește pe Domnul Isus.

Israel însă a lepădat și mărturia Duhului Sfânt și astfel a fost îndepărtat (Fapte 7.51-60; 28.28). Apoi Dumnezeu a dat Cuvântul Său scris, Noul Testament, așa că nu mai era nevoie de semne pentru adevărare, pentru că semnul exista de la El. Așadar, Dumnezeu nu putea să Se facă mai departe una cu aceia care s-au abătut de la El și care și-au urmat drumul lor în neascultare.

Semnificația textului din Iacov 5

Cred că este bine să spunem aici ceva și despre textul din Iacov 5.14-16, deoarece aceste versete sunt adesea citate și se abuzează de ele. Dacă-l citim cu atenție, vedem clar că locul acesta nu are nici o legătură cu „daruri de vindecare” din 1 Corinteni 12.9. Din toată înălțuirea gândurilor de până acum și după acest loc rezultă că în Iacov 5 este vorba de judecata practică în legătură cu lucrările de vindecare ale lui Dumnezeu, și aceasta este în concordanță cu întregul caracter al epistolei. După cum se spune în Iov 36.7, Dumnezeu nu-și întoarce privirile de la cei fără prihană. Însă versetele care urmează în Iov 36 arată clar că abaterea este urmată de aplicarea disciplinei, în vederea recunoașterii păcatelor și pentru a ne pocăi de ele. Din toate gândurile care se leagă între ele, vedem că Iacov vorbește despre boli care sunt o urmare a păcatelor și pe care Dumnezeu le trimite ca pedeapsă, fiindcă cel în cauză a păcătuit și nu s-a smerit.

Când însă ajunge să-și recunoască păcatul și să se întoarcă la Dumnezeu cu smerenie, atunci Dumnezeu este gata să-și exercite îndurarea (Iov 36.11-14), afară numai dacă, bineînțeles, este la mijloc un păcat care duce la moarte (1 Ioan 5).

Această putere de a ierta păcatele (în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu, deci care privesc acest pământ) a dat-o Dumnezeu și Adunării (Matei 18.18; 2 Corinteni 2.7-10), iar în cazuri anumite chiar tuturor ucenicilor.

Bolnavul care ajunge să-și recunoască păcatul poate să se îndrepte către bătrâni (prezbiteri), ca persoane rânduite de Dumnezeu, să-i acorde iertare. Ca „bătrâni”, ei au călăuzirea Duhului și înțelepciunea necesară spre a cunoaște gândurile lui Dumnezeu în astfel de împrejurări. La iudei, ca și în adunările iudeilor, nu găsim deloc bătrâni orânduși în mod oficial. Acolo erau pur și simplu frați bătrâni, care erau bătrâni și în privința stării lor duhovnicești. Noi nu putem avea bătrâni orânduși, fiindcă nimeni nu are dreptul să-i stabilească. Afară de aceasta nu suntem noi Biserica (Adunarea) ca întreg, ci numai o mică parte din ea.

De altfel aceasta nu este atât de hotărâtor, căci versetul 16 exprimă grija lui Dumnezeu pentru timpul nostru: „Mărturisiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. În legătură cu versetul 14, vedem deci că un credincios poate ruga pe frații care au caracterul și însușirea duhovnicească de bătrâni să vină la patul lui de boală; acolo își mărturisește acestora păcatele care sunt cauza bolii lui, ca o cârmuire din partea lui Dumnezeu, și le cere să se roage cu el și pentru însănătoșirea sa. Și atunci, *dacă rugăciunea acestor frați este o rugăciune a credinței*, Dumnezeu îi va reda sănătatea.

Este important că vindecarea, despre care este vorba în aceste versete, nu depinde de poziția

bătrânilor sau de ungerea cu untdelemn, ci de rugăciunea credinței. Nu este vorba deci că ei *nădăjduiesc* că Dumnezeu va trimite vindecarea, ci că ei sunt siguri de lucrul acesta. Ar putea bolnavul să aibă această siguranță, dacă el nu s-ar smeri cu adevărat, dacă el nu ar fi luat boala ca o disciplinare din mâna lui Dumnezeu, știind astfel că Dumnezeu vrea să-l ierte? Ar putea bătrânii să se roage cu această credință, dacă ei nu ar avea puternica încredințare că Dumnezeu și-a atins scopul prin boala trimisă și că nu este la mijloc o boală spre moarte (1 Ioan 5.16-17)? Aceasta este cu puțință numai când ei primesc credința din legătura lor cu Domnul și prin aceasta fiind siguri că Dumnezeu vrea să dea bolnavului însănătoșire.

Este lămurit că aceasta este cu totul altceva decât ceea ce se întâmplă cu mulți așa numiți vindecători prin credință. Afară de aceasta trebuie să avem în vedere și faptul că epistola lui Iacov este o epistolă de tranziție, singura epistolă din Noul Testament care se adresează celor douăsprezece seminții ale lui Israel, chiar dacă ea deosebește pe credincioși de masa poporului.

Putere de a face minuni sau supunere?

Trăim zile de decădere. Un semn al vremii din urmă, al acestor timpuri grele în care trăim este acesta: se vorbește mult despre *putere* și prea puțin despre *supunerea* față de Cuvântul lui Dumnezeu. Cunoștința care se dobândește prin încrede-rea acordată cuvintelor Scripturii este lepădată. În schimb, oamenii sunt înclinați să se încreadă într-o putere sau alta, care n-au nimic comun cu Duhul Sfânt, dar care sunt administrate de oameni și care mai târziu, concentrate în „omul păcatului”, se vor arăta în toată plinătatea lor. Satan se substituește Duhului Sfânt și dă cu plăcere forța sa, celor care, cu lăcomie, râvnesc la una ori alta dintre puterile supranaturale. Nu este nevoie de o privire extraordinar de pătrunzătoare ca să recunoaștem în zilele noastre „puterile mincinoase” sau „puterile rătăcirii”, despre care vorbește apostolul în 2 Tesaloniceni 2. Îndată ce Biserica va fi luată de pe pământ, aceste puteri se vor arăta în toată plinătatea lor, puteri care se anunță deja, iar oamenii se prind în plasa lor.

Mulți creștini sunt stăpâniți de o râvnă puter-nică și o nemulțumire în domeniul duhovnicesc. Ei simt că viața lor este lipsită de roade și doresc mult să ajungă la un nivel mai înalt. Ei cunosc puțin Biblia și tot așa minunatele binecuvântări pe care le au în Hristos, de aceea totdeauna în ei stăruie o dorință nesănătoasă după ceva nou. După experiențe încordate și după emoții puternice, din lipsa unui discernământ duhovnicesc, se pune pe seama lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt ceva care în realitate este un rezultat al închipuirii, este ceva psihic sau de obârșie satanică (spiritism, ocultism).

Mulți pot fi sinceri, dar sinceritatea nu este adevăr; sinceritatea singură nu este o pavăză față de tot felul de ademeniri. Numai iubirea pentru adevăr și supunerea față de adevăr ne păzesc de confuzia religioasă din vremea noastră. Când viața unui credincios este lipsită de roade, atunci diagnosticul este de cele mai multe ori foarte simplu: lipsa de cunoaștere și de devotament.

Credincioșii care își dau seama de adevărata stare a Bisericii se îngrijesc de tot ceea ce privește sănătatea ei duhovnicească, pentru ca sfinții să umble în adevăr, într-o despărțire de lume și de tot ce nu este după voia Domnului. Ei doresc ca Duhului Sfânt și slujbei Lui de glorie a Domnului Isus Hristos să le fie acordat locul întreg, pentru ca legăturile dintre Hristos și Biserică să fie cunoscute și pe deplin trăite. Ei lucrează ca Duhul Sfânt și lucrarea Sa de glorie a lui Hristos să fie arătată, ca mădulele Trupului lui Hristos să cunoască starea lor de legătură unele cu altele și să realizeze locul dorit de Dumnezeu pentru aceasta, pentru ca „încheieturile și legăturile” să stea într-o astfel de legătură de viață cu Capul, încât plinătatea Lui să umple fără încetare și fără piedică întregul Trup. Ei se îngrijesc ca credincioșii să crească potrivit cu creșterea în Dumnezeu (Efeseni 4.16; Coloseni 2.19) și astfel, păstrând cu tărie adevărul în iubire, să crească în toate privințele spre a ajunge la statura plinătății lui Hristos, care este Capul.

Cine vrea să-și urmeze drumul într-o ascultare simplă, primește de la Dumnezeu răspuns prin acea rugăciune înaltă pe care I-a adresat-o Fiul în noaptea în care avea să fie dat prins: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17).

Vindecarea trupului este cuprinsă în împăcare?

Pentru a întări afirmația că un credincios nu trebuie să fie bolnav, vindecătorii (cei care se roa-gă pentru vindecări) susțin că Domnul Isus a purtat și bolile noastre și astfel în lucrarea de împăcare este cuprinsă și vindecarea trupului. Ca să-și susțină această afirmație, ei caută să potrivească toate argumentele și toți citează ca dovadă biblică Isaia 53.4-5 și Matei 8.17.

Textul din Matei 8.17 arată clar că Isaia 53.4 s-a împlinit *in viața* Domnului Isus și nu la moartea Sa. Pentru aceasta Matei dă următoarea explicație: Domnul scotea duhurile necurate și vindeca pe toți bolnavii „ca să se îplinească ce fusese spus prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre»” (Matei 8.17).

Domnul nostru nu a vindecat un bolnav fără să poarte în Duhul Său și pe inima Sa greutatea bolii respective, ca rod al puterii răului. La aceasta se referă Isaia 53.4.

Unii spun că Satan prin căderea sa a adus un îndoit blestem: păcatul și boala; dar Domnul

Isus prin lucrarea Sa de împăcare a dat o îndoită restabilire și anume: mântuire și vindecare. Ei împart, după bunul lor plac, citatul din Isaia 53.5, în două părți și la fel și lucrarea de împăcare a Domnului Isus. „Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe-deapsa care ne dă pacea era peste El": lucrul acesta se referă la păcatele noastre și s-a împlinit pe cruce. Ceea ce urmează însă: „și prin rănilor Lui suntem vindecați" se referă după părerea lor la bolile noastre, și lucrul acesta s-ar fi împlinit *înainte* de cruce, când Domnul Isus a fost bătut și maltratat înaintea marelui preot și înaintea lui Pilat.

Probabil s-a plecat de la cuvintele „răni" și „vindecați", și astfel s-a ajuns la această concluzie. Se ignoră însă faptul următor: cartea lui Isaia este prorocie și ca toate prorociile întrebunțează vorbirea figurată. Și tot în legătură cu aceasta se uită regula de temelie, atât de însemnată, pe care ne-o dă însuși Cuvântul lui Dumnezeu în 2 Petru 1.20-21: „Mai întâi să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt". Numai atunci când comparăm un loc din Scriptură cu altul cunoaștem adevăratul înțeles al unui text.

Cine ne dă nouă dreptul să împărțim locul din Isaia 53.5, care ține de lucrarea de împăcare făcută de Domnul pentru păcatele noastre, și astfel să punem o parte ca având loc *la* cruce și altă parte ca întâmplându-se *înainte* de cruce? Scriptura nu permite acest lucru. Nu vorbește Scriptura despre vindecarea sufletului în legătură cu păcatul (Psalm 41.4; Matei 13.15 și Marcu 4.12; Ieremia 3.22; 6.14; 14.19)? Și nu întrebunțează Petru de-a dreptul cuvântul din Isaia 53.3, când are în vedere lucrarea Domnului pentru păcatele noastre (1 Petru 2.24)? Aici avem explicarea Scripturii însăși.

Decedatul doctor A. B. Simpson, în cartea sa „The Gospel of Healing" (Evanghelia vindecării), are totuși o altă părere. Vorbind despre Isaia 53.4, spune că traducerea engleză, ca și cea olandeză redau în mod inexact înțelesul textului ebraic. După el, ar trebui să spună: „El într-adevăr a luat bolile noastre și a purtat durerile noastre". Iar cuvintele „a luat" și „a purtat" nu ar însemna după el altceva decât o reală înlocuire și o deplină îndepărtare a ceea ce este *luat și purtat*. Deoarece Simpson era doctor în teologie, mulți sunt înclinați să creadă fără să cerceteze ceea ce a afirmat el în privința aceasta. Și în cazul acesta se confirmă adevărul spuselor lui J. N. Darby: „Când cineva vorbește în fața unui public, care nu cunoaște greaca și ebraica, și vrea să dovedească învățăturile sale cu dovezi în aceste limbi, acest lucru dovedește aproape întotdeauna că ceva nu este în ordine". Cazul doctorului Simpson este și el o confirmare a celor spuse de J. N. Darby.

De exemplu, cuvântul ebraic din Isaia 53.4, pe care doctorul Simpson vrea să-l traducă cu *a*

lua, se întâlnește de la Isaia 1 până la 53.4, în următoarele locuri: la 5.26: „El va ridica un steag”; la 10.24: „Își ridică toiagul”; la 11.12: „El va înălța un steag”; la 14.4: „Atunci vei rosti (vei înălța) acest proverb”; la 22.6: „Elamul poartă tolba cu săgeți”; la 37.4: *Înalță* dar o rugăciune”; la 52.8: „Ele *înălță* glasul”. Este clar că este cu neputință ca în toate aceste locuri cuvântul respectiv să aibă înțelesul de „înlocuire”. Pentru ce dar în Isaia 53.4 ar avea acest înțeles?

Acum aș întreba: „Purtarea păcatelor noastre” de către Domnul, arătată în 1 Petru 2.24, nu în-seamnă într-adevăr *înlocuire*? Și dacă este așa, pentru ce purtarea bolilor noastre din Matei 8.17 nu înseamnă „înlocuire”?

Negreșit, nu încapă nici o îndoială că Petru vor-bește despre o înlocuire și tocmai pentru aceasta întrebuințează cuvântul grecesc *anaphero*. Acest cuvânt apare nu numai în evangheliile de trei ori, ci și în Evrei 7. 27; 9.28; 13.15; Iacov 2.21; 1 Pe-tru 2.5,24 (vorbim despre locul menționat la ur-mă). În toate locurile menționate este vorba de jertfe.

În Matei 8.17 este întrebuințat însă un alt cu-vânt grecesc și anume *bastazo*. Acest cuvânt apa-re, în afară de acest loc, de treisprezece ori în res-tul Noului Testament, de exemplu în Matei 3.11 și 20.12, și anume totdeauna în înțelesul de *a duce, de a purta o greutate*, ca în Galateni 6.2: „Purtați-vă sarcinile unii altora”, unde negreșit nu poate fi vorba de nici o *înlocuire*. Apoi niciodată cuvântul acesta nu este întrebuințat în legătură cu jertfa, ca „anaphero”.

Vedem, astfel, că nici unul din argumentele invocate nu se întemeiază pe Scriptură.

Pe de altă parte, afirmațiile vindecătorilor duc la urmări dintre cele mai rele. Dacă Domnul Isus a purtat bolile și durerile noastre, înlocuindu-ne pe noi, atunci aceasta s-a petrecut - după Matei 8.17 — în viața Lui, înainte de cruce. Însă atunci lucrarea Lui se împarte în două părți: o parte pe cruce și o parte înainte de cruce. Așa spune de altfel și dr. Simpson: „trei ani ca Marele Doctor, iar după aceea șase ceasuri ca Mielul care moare”.

În timpul celor trei ani, Domnul a trebuit să aducă o împăcare fără sânge pentru bolile noastre și după aceea să aducă pe cruce o împăcare cu sânge pentru păcatele noastre. Aceasta nu este altceva decât o erezie, care nu va găsi susținere la nici un creștin cu judecată.

Auzim uneori și următoarele păreri:

„Păcatul, boala și moartea sunt lucrări ale Diavolului, dar Isus a venit să le nimicească (1 Ioan 3.8). Și într-adevăr ele sunt nimicite prin suferințele, moartea și învierea lui Isus Hristos. Domnul Isus a purtat păcatele noastre pe Golgota”. De aici se trage concluzia că Dumnezeu nu vrea ca noi să fim bolnavi și nici ca să păcătuim.

Dacă cele spuse mai înainte ar fi adevărate, ne-am aștepta să le găsim în mod sigur în epistola către Romani. Într-adevăr, în această epistolă ne este înfățișată așa de clar învățătura despre mântuire: iertarea păcatelor și eliberarea de puterea păcatului.

Epistola aceasta însă nu spune nici un cuvânt despre așa ceva. Dimpotrivă, în Romani 8.23-24 ni se spune că noi trăim într-o creație care suspi-nă, că noi înșine suspinăm așteptând eliberarea trupului nostru; pentru că în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Iar Romani 8.11 ne spune că tru-purile noastre muritoare *în viitor* vor avea parte de viață nemuritoare.

Dacă vindecarea trupului de boală și de moarte ar fi avut loc de fapt în lucrarea de împăcare, ca și în lucrarea de ispășire pentru păcatele noastre, ar trebui să admitem că lucrarea de împăcare are aceleași urmări pentru toate trei.

Atunci nimeni, care cunoaște Scriptura, nu va tăgădui că cel care a primit pe Domnul Isus are parte deplină de lucrarea Sa.

Problema păcatelor credinciosului este rezolvată în mod definitiv: ele sunt îndepărtate de la el pentru totdeauna (Romani 4.7; 5.1, 9, 19; Efeseni 1.7; Coloseni 1.12-14, Coloseni 1.21; 2.13; Evrei 10.14-18; 1 Petru 2.24 și altele). Aceasta nu depinde de faptele lui dinainte sau după întoar-cerea la Dumnezeu, nici de înțelegerea privitoare la mărimea lucrării Domnului. Aceasta vine *numai din har*.

Atunci ar trebui ca de la întoarcerea noastră la Dumnezeu să nu mai cunoaștem nici boală, nici moarte. Atunci nu ar mai exista pentru cel credincios nici neputințele bătrâneții, nici moarte. Și aceasta ar trebui să depindă tot așa de puțin de faptele noastre, căci altfel n-ar mai fi un har.

Și dacă Dumnezeu ar fi făcut într-adevăr par-tea noastră, la acest aspect al lucrării Domnului Isus, dependentă de lucrul acesta, atunci ar fi în-semnat că nici Pavel, nici Petru, nici Ioan, nici vreun alt credincios din cele nouăsprezece secole n-au luat în stăpânire această parte, căci toți au murit, cum de altfel au murit chiar și conducătorii acestei mișcări greșite.

Și dacă lucrurile ar sta așa, negreșit n-ar putea fi adevărat ceea ce stă scris în Filipeni 1.21, și anume că moartea este un câștig. Dar putea oare ca o situație, care stă în contradicție cu voia lui Dumnezeu și care provine din necredința față de gândurile Sale, să fie mai bună decât ceea ce a săvârșit la cruce pentru noi Domnul Isus și decât ceea ce vrea Dumnezeu să ne dea?

Cât de îngrozitor ar fi atunci cuvântul lui Pavel din 2 Timotei 4.6: „Timpul plecării mele a venit” și tot așa ceea ce spune Petru: „știu că dezbră-carea de cortul meu va avea loc curând, așa cum mi-a făcut cunoscut Domnul nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.14). Și toți martirii, începând cu Ștefan, care au socotit că mor pentru Domnul, ar însemna că au murit din cauza

necredinței lor.

Cât de cumplit, apoi, ar însemna că s-a înșelat Pavel când a înfățișat evenimentul venirii Domnului din 1 Corinteni 15 ca singura întâmplare prin care credincioșii nu mai au nevoie să moară. Și când te gândești că despre aceasta este scris în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu!

Pentru oricine care nu are idei preconcepute este clar că această învățătură vine în directă con-tradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și prin urmările ei produce de-a dreptul pustiire spirituală.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că boala, suferințele și moartea sunt urmări ale păcatului. Domnul Isus, prin lucrarea de la cruce, a pus temelia des ființării păcatului (Evrei 9.26-28) pentru ca odată întreaga creație, cerul și pământul să fie curățite și să se întoarcă la Dumnezeu (Coloseni 1.20-22). *Noi* suntem încă de pe acum împăcați și avem iertarea păcatelor noastre. Problema păcatului, care privește legătura noastră ca făpturi față de Creator, a fost rezolvată pe deplin. Noi suntem pentru totdeauna făcuți desăvârșiți (Evrei 10.14). Aceasta este mântuirea sufletului, pe care o avem încă de pe acum (1 Petru 1.9).

În privința trupului nostru, aparținem încă acestei creații. Și chiar dacă Domnul Isus a răs-cumpărat și trupul nostru (1 Corinteni 6.20), lu-crul acesta totuși nu face parte în mod practic din mântuire. Noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mân-tuitor, care „va schimba trupul stării noastre sme-rite și-l va face asemenea trupului Său de slavă" (Filipeni 3.21). Acum trupul nostru are parte încă de moarte și de putrezire (1 Corinteni 15.48-54).

Suspinașăm împreună cu toată creația, așteptând mântuirea trupului nostru (Romani 8.23). Aici pe pământ avem parte de necazuri și de suferințe (Ro-mani 5.3-6). Dar, fiindcă Duhul Sfânt locuiește în noi, știm că Tatăl nostru folosește aceste suferințe spre creșterea noastră (Romani 5.5; Evrei 12). Și în legătură cu aceasta, Scriptura ne dă asigurarea aducătoare de îmbărbătare, că Domnul Isus, ca Om pe pământ, a avut parte de toate suferințele care sunt partea noastră aici. Acum El, ca Mare Preot în cer, poate să aibă milă față de noi în slăbiciunile noastre și să ne vină în ajutor ca Mijlocitor și Protector în deplină cunoștință față de situația noastră, în nevoile noastre, în stările noastre sufletești și în primejdiile în care ne găsim (Evrei 2.10, 11, 18; 4.15, 16; 5.7, 8; 7.25, 26 etc.).

Aceasta este explicația pe care ne-o dă Scrip-tura despre Isaia 53.4 și Matei 8.17 - adică atât cât noi putem să ne folosim de aceste locuri.

Să nu uităm că Isaia 53 este profeție. Acolo sunt redate profetic sentimentele rămășiței credincioa-se din cele două seminții (Iuda și Beniamin), când vor vedea pe Domnul Isus venind din ceruri și când vor cunoaște că ei au lepădat și au răstignit pe Cel ce era Mesia al lor

(Zaharia 12.10-14; 13.6-9). Când citim Isaia capitolele 52 și 53, precum și începutul capitolului 54, lucrul acesta apare clar cu desăvârșire. Acesta este începutul împărăției de o mie de ani, împărăție de pace, când într-ade-văr blestemul va fi izgonit de pe pământ și când oamenii vor muri numai printr-o vădită judecată a lui Dumnezeu care va cădea asupra lor când vor păcătui în mod evident (Isaia 65.19-25).

Același lucru este cazul Psalmului 103, care era citat adesea de Hermann Zaiss, un cunoscut vin-decător prin rugăciune, ca îndreptățire pentru așa numitele vindecări prin credință. Și aici găsim rămășița credincioasă din Israel, care dorește glorioasa zi a domniei lui Hristos. Atunci El va nimici în fiecare dimineață pe lucrătorii fărădelegii din țară (Psalm 101.8), domnia Lui va stăpâni peste tot (Psalm 103.19) și va îndepărta nelegiuirea de la Iacov și-i va vindeca bolile (Romani 11.26). Atunci viața lui va fi eliberată din groapă (Psalm 103.3-5), cum am văzut în Isaia capitolul 65.

Dacă susținătorii așa numitei vindecări prin credință ar împarte drept Cuvântul adevărului, nu ar avea de ce să le fie rușine și ar putea sta înaintea lui Dumnezeu ca niște lucrători încercați (2 Timotei 2.15). Atunci ei nu s-ar mai înfățișa cu această învățătură de plâns, care se împotrivesc de-a dreptul Sfintei Scripturi și prin care atât de multe suflete simple ajung să fie amăgite și care aduce multă pagubă vieții în credință.

Alte câteva semne ale rătăcirii

Am văzut că principiile acestei mișcări, care propovăduiește vindecarea bolnavilor, stau în contradicție cu Sfânta Scriptură; dar constatăm că, din nenorocire, nici în altă privință adepții ei nu poartă semnele Duhului Sfânt. În general, lo-curile din Cuvântul lui Dumnezeu folosite în scrierile lor sunt în așa fel rupte din legătura lor, încât nu se pot trage concluzii din ele. Prezentarea câtorva citate va arăta clar ce duh vorbește în aceste scrieri.

Adeseori este citat Ioan 14.12: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl”. Acest citat este folosit de ei în înțelesul de a face *minuni*. Negreșit, fiecare credincios poate să facă lucrări și mai mari decât a făcut Domnul Isus (ei însă nu citesc „lucrări” ci „semne”).

Aceasta ne arată destul de clar că ei nu au prins adevăratul înțeles. Într-adevăr, Domnul nu vor-bește de semne, ci de lucrări. La Cincizecime și mai târziu vedem, cu adevărat, lucrări și mai mari. Nicăieri nu s-au întors la Dumnezeu într-o zi prin predica Domnului 3.000 de oameni. Numărul cel mai mare de credincioși, dinainte de Rusalii, despre care citim, este 500

(1 Corinteni 15.6). În Ierusalim, după înălțarea Domnului la cer, erau împreună numai 120 de credincioși.

Este un semn caracteristic al acestei mișcări faptul că lucrurile pământești sunt pentru adepții ei mai importante decât cele cerești, decât cele duhovnicești. Alături de toate semnele, pe care Dumnezeu le-a dat să le facă slujitorii Săi, era și darul *vieții*. Acest lucru îl vedem în Exod 8.16-19. Vrăjitorii imitau toate semnele. Însă când Moise a făcut țânțari din țărână, n-au mai fost în stare să facă și ei lucrul acesta. Satan poate imita multe, dar el nu poate da viață. Prin slujitorii săi, el poate face semne și minuni, după cum vedem de exemplu în Matei 24.24: „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni până acolo încât să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși”. Arătarea omului fărădelegii se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, semne și puteri minci-noase. În curând, el va imita chiar învierea, ca și când ar putea să dea viață (Apocalipsa 13.3). Cu-vântul lui Dumnezeu însă ne face să știm că fiara era în mod sigur „ca și moartă”, dar nu moartă în realitate. Antihristul va face semne mari și va face să se coboare chiar foc din cer - semnul doveditor al prezenței lui Dumnezeu. Icoanei fiarei, el v-a putea să-i dea doar suflare și nicidecum viață reală (Apocalipsa 13.15).

Dumnezeu este Izvorul oricărei vieți. De aceea Scriptura Îl numește „Dumnezeul Cel viu”. De aceea Dumnezeu a dat slujitorilor Săi, împreună cu semnele și puterea de a da viață. Lucrul acesta Satan nu-l poate imita și acesta este semnul care trage concluzia sigură că Dumnezeu este la lucru.

Am văzut lucrul acesta la Moise. Îl vedem și la Ilie și la Elisei (1 Împărați 17.22; 2 Împărați 4.32-36). Vedem aceasta apoi la Domnul Isus care a înviat pe cea care abia murise, pe unul care era dus la groapă și pe unul care fusese pus în mormânt de patru zile, încât nimeni nu poate să spună că a fost la mijloc numai o moarte aparentă. Când a trimis pe cei doisprezece (Matei 10.8), Domnul le-a dat și însărcinarea de a învia morții. Iar în Faptele Apostolilor vedem că și apostolii au înviat morți (9.36-41 și 20.9-12).

N-am auzit deloc ca oameni din această mișcare să fi înviat vreun mort. Odată am primit o scrisoare în care se spunea: „Satan acum l-a adus din nou pe acest bolnav la marginea mormântului printr-o pneumonie și alte boli (după ce el cu 14 zile mai înainte fusese vindecat); totuși, Cel Atotputernic nu va lăsa ca sufletul lui să-i părăsească trupul”. Cu toate acestea, 24 de ore mai târziu, omul a murit și încercarea de a-l învia a dat greș.

În publicația „Râuri de putere” din februarie 1955 era scris: „Temeiul pentru toate acestea este reîntoarcerea în curând a Domnului nostru Isus Hristos. El a făgăduit aceasta și fiecare

credincios o așteaptă cu mare dorință. El însă nu va veni înainte ca Evanghelia să fie predicată tuturor națiunilor ca un semn. Și lucrul acesta nu este atât de departe. Pe pământ trăiesc mai mult de două miliarde de oameni. O jumătate de miliard a auzit într-un fel sau altul Evanghelia despre Isus Hristos. Alte milioane trăiesc în teritorii în care ușa predicării Evangheliei este închisă ...". *

[* *Acelea au fost datele despre populația globului în perioada scrierii publicației - nota traducătorului. / În prezent se estimează că pe pământ trăiesc peste 7 miliarde oameni*]

În primul rând ei scot textul din Matei 24.14, din context, ca să-l întrebuințeze cum le place. Locul acesta vorbește despre „Evanghelia împărăției”, care va fi predicată *nu acum, ci după răpi-rea Adunării (Bisericii)*. Pentru oricine citește cuvântul acesta, ținând seama de contextul în care se află, gândul acesta este cât se poate de clar. Însă întrebuințarea pe care o dau ei este cât se poate de tristă. Este oare acesta glasul Duhului Sfânt care împreună cu Mireasa strigă: „Vino!”? Domnul Isus spune: „Eu vin curând” și „Ve-gheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei ...” (Marcu 13.35); „Ve-gheați, deci, căci nu știți ziua, nici ceasul” (Matei 25.13). Nu este oare acesta glasul robului rău care spune în inima sa: „Stăpânul meu întârzie să vină”?

Ceva mai rău stă scris în numărul din mai 1954 al acestei reviste: „In tot timpul vieții Sale, dar mai ales la sfârșitul ei, El a purtat mânia lui Dumnezeu pentru păcatele întregii omeniri. În felul acesta a fost împăcată mânia lui Dumnezeu. Isus a adus jertfa pentru lume. Ce înseamnă înălțarea la cer? ... Că El, ca Mare Preot, vine înaintea tronului harului și înfăptuiește în mod definitiv împăcarea prin propriul Său sânge”.

Prin aceasta se lovește de-a dreptul în minu-nata lucrare pe care Domnul Isus a săvârșit-o la cruce. De fapt, El nicidecum nu a purtat păcatele noastre în timpul vieții Sale pe pământ, ci numai „pe lemn” (1 Petru 2.24). Domnul Isus nu a în-durat mânia lui Dumnezeu pentru păcatele întregii omeniri în timpul vieții Sale pământești. Nicăieri Scriptura nu face această afirmație. *Pe cruce* Domnul Isus a fost făcut păcat pentru noi. Dacă Domnul ar fi fost *sub* mânia lui Dumnezeu *înainte* de cruce, nu ar mai fi putut să ducă la îndeplini-re lucrarea mântuirii. Și cum ar mai fi putut atunci Tatăl să spună despre El: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea!”?

Când Domnul spune pe cruce: „S-a sfârșit!”, când Cuvântul lui Dumnezeu pune pretutindeni îm-păcarea în legătură cu crucea și spune că El a în-viat pentru că am fost îndreptățiți (Romani 4.25), cum este posibil să scrie cineva că lucrarea mântuirii nu s-a îndeplinit pe cruce și că împăcarea n-a fost încă deplină atunci, ci abia la înălțare!?

Recunoașterea Domnului Isus ca Domn

În Romani 10.9 este scris: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți, vei fi mântuit”.

În 1 Corinteni 1.2 toți ucenicii Domnului sunt văzuți laolaltă în cuvintele: „... către cei care au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați sfinți, împreună cu toți cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru”. Iar în 1 Corinteni 12.3, se spune: „și nimeni nu poate să zică: «Isus este Domnul», decât prin Duhul Sfânt”.

Din aceste citate rezultă că Cuvântul lui Dumnezeu socotește recunoașterea lui Isus Hristos ca **Domn** și mărturisirea despre El cu gura ca despre **Domnul Isus**, un semn că cineva este într-adevăr ucenic, bineînțeles lucrul acesta fiind legat de mântuire. Negreșit, numai prin Duhul Sfânt un om poate să spună *Domnul* Isus, căci niciodată un duh rău nu poate să facă așa ceva. Demonii niciodată nu mărturisesc pe Isus Hristos ca Domn. Satan poate lua înfățișarea unui înger de lumină (2 Corinteni 11.14). Îngerii lui pot numi pe Domnul Isus „Fiul lui Dumnezeu” (Matei 8.29) sau „Sfântul lui Dumnezeu” (Marcu 1.24). Ei pot să spună cuvinte de prețuire pentru slujitorii lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 16.17). Însă nu vom găsi niciodată că un duh rău numește pe Domnul Isus: *Domnul*.

Titlul de *Domn* nu este cea mai înaltă slavă a Domnului Isus. Acest titlu nu arată măreția Lui personală și veșnică, ci înfățișează o poziție care I s-a dat după îndeplinirea lucrării de împăcare și după înviere (Faptele Apostolilor 2.36). A-L recunoaște pe El ca Domn este cea mai simplă cunoștință pe care o poate avea un om care spune că este credincios, pentru că aceasta nu înseamnă alt-ceva decât recunoașterea că Domnul Isus are autoritate asupra sa. Duhurile rele însă nu recunosc această autoritate! Va veni, negreșit, ziua când „în Numele lui Isus” se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și când va trebui ca „orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristo este **Domn**” (Filipeni 2). Bineînțeles că acum lucrurile nu stau așa. Dar Tatăl cere lucrul acesta și îl pune ca o condiție pentru a ajunge cineva mântuit. Negreșit, aceasta nu vrea să spună că oricine pronunță cuvintele **Domnul** Isus a și devenit un om născut din nou. În 1 Corinteni 12 se arată că nici un duh rău al unui om nu poate să-l aducă acolo, încât să spună „**Domnul** Isus.”

Această trăsătură caracteristică stării de ucenic al Domnului nu se găsește aproape deloc în acea mișcare, pe care am menționat-o.

În scrierile lor găsim deseori numele acesta: „Isus” sau „Hristos” sau „Isus Hristos”, însă aproape niciodată „Domnul Isus”.

Într-o convorbire pe care am avut-o cu un membru al acestei mișcări, l-am rugat să spună "Domnul Isus", fiindcă pe mine mă durea să aud vorbindu-se despre Domnul Isus în felul acela nerespectuos, el însă a numit aceasta „critică îngustă”.

Dumnezeirea Domnului Isus

În broșura „Viață din abundență” stă scris: „Poate că cineva gândește că Isus a putut face minuni fiindcă de fapt era Dumnezeu, dar nu este așa. Într-adevăr, El a fost Dumnezeu înainte de crearea lumii, totuși El S-a lepădat de dumnezeirea Sa și a devenit om ca noi, dar fără păcat”.

Chiar primele cuvinte din cea de-a doua frază - care la o citire superficială sună foarte frumos - privesc în lumină nu duc la altceva, decât la crezul nelegiuit al arienilor: „Eu susțin că Fiul înainte de vreme își avea începutul în Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Însă eu susțin că El nu este deopotrivă cu Tatăl” (episcopul Germinius, în convorbirea teologică ce a avut loc la 3 ianuarie 366 în Sermium, în Iugoslavia de astăzi).

Domnul Isus nu este „Dumnezeul dinaintea creării lumii”, ci El este Cel numit „**Eu sunt**” și „**Cel veșnic**”, ca și Tatăl și ca și Duhul Sfânt. Acesta a fost El și pe pământ. El a fost Dumnezeul Cel veșnic în ieslea din Betleem. Acesta a fost El când, ostenit de călătorie, infometat și însetat, stătea lângă fântâna lui Iacov (Ioan 4). Și acesta a fost El când pe cruce a săvârșit minunata lucrare a mântuirii.

El S-a făcut om adevărat, născut dintr-o femeie. Însă El era „Cel care S-a arătat în trup” (1 Timotei 3.16); „singurul Lui Fiu, care *este* în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). În El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2.9). Dumnezeu a vorbit prin Fiul (literal: „Dumnezeu a vorbit în Fiu” - fără articol: Evrei 1.1). Putea oare Dumnezeu înceta a fi Dumnezeu? Putea oare Trinitatea înceta să fie Trinitate?

El era Dumnezeu adevărat și El era om adevărat. Totuși **o singură** persoană. Vai de omul care vrea să pătrundă înțelesul acestei realități uimitoare! Vai de omul care vrea să-L pună pe El pe același plan cu noi, chiar când acesta ar fi cel mai de frunte (Luca 9.33-36)! Tatăl veghează asupra onoarei Fiului Său, care având o slavă uimitoare, totuși a primit de bunăvoie să ia un loc de adâncă umilință, plecându-Se în fața voii lui Dumnezeu (Ioan 8.50).

Chiar ultimele cuvinte ale citatului de mai înainte sunt nepotrivite și atacă slava Fiului lui Dumnezeu. Nu trebuia să se spună că nu a avut *păcate*, ci nu a avut *păcat*. Negreșit, nu numai că El nu a păcătuit, dar în El nu se găsea nici urmă de fire păcătoasă. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5.21). „Și în El nu este păcat” (1 Ioan 3.5). „Sfântul care Se va naște va fi

numit Fiul lui Dumnezeu" (Luca 1.35). Aici trebuie să mă gândesc la cuvintele Mariei: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus" (Ioan 20.13). Aspectul cel mai grav al acestui lucru este că oamenii, care scriu și învață aceasta, sunt aceia care pretind că au primit plinătatea Duhului Sfânt și că ceea ce spun și scriu este inspirat de Duhul Sfânt.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că există trei surse din care pot izvorî semne, minuni, profeții, vindecări și altele:

1. Izvorul dumnezeiesc (Ioel 2.28-32);
 2. Un izvor omenesc (Ieremia 23.16, 25-27; Ezechiel 13.2);
 3. Un izvor satanic (Apocalipsa 16.13-14; Faptele Apostolilor 16.16; 1 Împărați 22.21-22).
- Afară de acestea, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că poate exista un amestec de influențe (vezi Matei 16.21-23; Filipeni 1.14-17).

Oare se poate ca o mișcare, în care atât învățăturile ei fundamentale cât și manifestările practice stau în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și în care se petrec atât de multe lucruri prin care Domnul Isus este necinstit, să fie din Dumnezeu? Dacă nu, atunci din ce izvor provine ea?

Negreșit, există credincioși și în această mișcare. Pe unii dintre ei îi cunosc personal, îi prețuiesc mult și mă rog ca Dumnezeu să-i elibereze de legăturile rătăcirii.

Pentru că în această mișcare există și credincioși, sigur că nu totul este rău. Este normal ca acolo unde există o fire dumnezeiască, să se arate într-un fel sau altul. Dar problema nu este dacă *totul* este rău, ci dacă **principiile ei fundamentale** sunt în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu și dacă supunerea față de *Domnul* ne duce la aceasta. Și aici, pentru mine nu există decât un singur răspuns: **Nu!** Glasul care răsună din această mișcare nu este glasul Bunului Păstor, nu este glasul Aceluia care și-a dat viața pentru mine. Și rugăciunea mea zilnică este: O, Doamne, un lucru îmi rămâne, Permanent să umblu cu credință în Tine!

Cuprins

Umplerea cu Duh Sfânt

Rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt și botezul cu Duhul Sfânt

Vorbirea în limbi

Poziția femeii după Scriptură

Semne și minuni

Minuni în istorie

Vindecarea bolnavilor

Vindecări de necredincioși

Semnificația textului din Iacov 5

Putere de a face minuni sau supunere?

Vindecarea trupului este cuprinsă în împăcare?

Alte câteva semne ale rătăcirii

Recunoașterea Domnului Isus ca Domn

Dumnezeirea Domnului Isus